

Master Beinsa Duno

Contents

Se Vi Min Amas, Vi Konservos Miajn Ordonojn.....	1
Sufiĉas Por Vi Mia Graco	3
La Frato De La Plej – Malgrandaj.....	5
Mi Vin Elektis.....	12
La Absoluta Pureco	14

Se Vi Min Amas, Vi Konservos Miajn Ordonojn

La Kristana instruo estas por ĉi tiu mondo, sed ne por alia, kiel asertas la pli da homoj. Inter la nevidebla kaj videbla mondo ekzistas rilatoj, tiel same kiel inter la radikoj kaj la branĉoj de la kreskaĵoj.

Kiam ni iras en la vojoj Kristanaj, la sanktuloj kaj la helaj estaĵoj ĝojas, ke ni kontaktigas kun ili kaj ili nutras nin. La arbo nutras sin per la radikoj kaj per la branĉoj - de sube kaj de supre. Se ni konservas la ordonojn Kristanajn, Li donacos al ni ĉion, kion ni ekpetis en Lia nomo. Se nin ne donas tion, kion ni petigas estas tiel, ĉar ni ien eraris. La tero ne estas loko por suferadoj - ĝi estas skolo. Sen ĝi ni ne povas plialtigi nin. Ni plorigis la teron ne nur unufoje kaj ĝi kiel koleriĝis de ni, elmontros al ni sian rilaton pere de siaj tertremoj - ĝia kaprolano hirtiĝas de niaj malbonaj agoj.

Kiel ni aŭskultiĝas en Liaj ordonoj, Li elmontros sin antaŭ ni kiel helaj pensoj kaj deziroj. Estas bezonata la Dieca Amo, kio elmontriĝas en la glaco. Kio estas glaco?

Ekzemplo: en la rivero Temzo estas malgrandaj ŝipetoj, 20 - 30miloj, kiuj kaptas fiŝon kaj tiel vivtenas sin la tutan Londonon. Ĉe la malfluso tiuj ĉi ŝipoj restas senakvo en la ŝlimo. Venas alta tajdo - ĉi tio estas la graco - la ŝiretoj plialtiĝas kaj ekdronas en la maro, iras fiskapti.

Ĉe la graco estas alta tajdo. Oni devas serĉi tiujn ĉi momentojn de la Dieca Spirito en la alta tajdo. Se ni perdos tiun momenton, ni perdos la gracon kaj devos atendi 12 horojn, sed ĝi estas 12 semajnoj, 12 monatoj, 12 jarcentoj k. t. p

Unue ni apliku la Diecan Amon. Ĝi laboras en la koro. Ĝi estas plej grava organo. La koro mezuras pulson kaj kiam la Diecan koron pulsas, ni reviviĝas. Ni akumulas altan tajdon.

En la tago, kiam ni ne sukcesos konservi la Diecajn ordonojn en ni aperas malharmonion kaj ni ne estas kristanoj. Ni serĉos en ni la kristanisman, sed ni ne estos kristanoj. Ni ofte demandiĝas ĉu ni perdis la bonaĵojn aŭ en tiu ĉi mondo ni gajnis pli. La erarojn ni povus fari, sed Kristo nin juĝos, se ni ilin ne riparos. La erarojn ni ne devas plu ripeti, sed ilin pravigi. Ni devos lernigi de niajn erarojn, t. e. ni devas liberigi nin de niaj malbonaj pensoj - ĉi tio signifas ke ni kun la diablo ne parolu, alie ĝi iom post iom sin arangiĝos en ni kaj nin diros: "Se vi ne estas bonhumora eliru ekstere, mi sentas min ĉi tie bone." La ekzemplo kun la kamelo kaj la muelisto - ĝi ekpetis kaj ricevis permeson varmiĝi nur la bestvizaĝo, la kapo, sed progresanta ĝi lokiĝis la tutan sian korpon kaj diris al la muelisto eliri ekstere se ne sentas sin bone en ĝia ĉeesto - ĝi sentis sin bone. La homoj "ĉiun tagon eliras de si mem", ĉar ili donis la lokon de la diablo en si mem

Unue nu devos purigi nian koron; due - nian menson. La fonto, se ni ĝin ne malklariĝas, sole puriĝos niajn korojn. ”Mi donos al vi fonto de viva akvo. ”Pro tio al ĉio malbona penso ni kontraŭstaru unu bona penso kaj dum la daŭro de tempo ni purigos.

La Amo konsistas en tio, ke ni konservu la ordonojn de Kristo. Pro tio ni ilin devos lerni iom post iom. La instruisto elmontras al ni la manieron kaj la konsekvencon de la lernado. La Amo ne estas nur la sento, sed unu racia akto. En ĝi subkomprenas oferon - ĝi estas dorsosako kaj oni portas ĝin en la tuta mondo.. ĉiu homo devas porti ĉi tio dorsosako, sendepende ke ĝi estas peza, sed per ĝi ni plialtiĝos kaj eklernos la ordonojn Kristanajn. Kiam ni sentas suferadojn, tio signifas ke Eternulo elprovas nian amon kaj se ni humile toleras la suferadojn, oni montras, ke ni posedas la Diecan Amon. Ekz: Unu riĉulo el Parizo elprovis siajn parenculojn ĉu ili subtenos lin, kiel sin ŝajniĝas kiel malriĉulon. Tiuj, kiuj prizorgis lin, li faris heredantojn de sia riĉeco, sed aliaj - senherediĝas - sendepende ke ili koleriĝis al li - ĉi tia estis ilia rekompenco.

Kristo diras, ke se vi Lin amas, vi konservos Liajn ordonojn kaj ili havas rilaton al niaj fratoj, fratinoj, instruistoj, socioj kaj ni devos ekgardi tiujn rilatojn por ĉiuj. Ni devas eviti la interpafado en la vivo, sed ĉi tiaj ekzistas en ĉiuj kristanaj sektoj. Ili predikas la kristanismon, sed ne plenumas ĝin. Unu kristano elmontriĝas sian forton en la batalo kun la Diablo, kiu estas unu tre granda timemulo; se li ĝin montriĝas sian reton, la Diablo kuras. Ĝi estas patro de la mensogo kaj pro tio kuras de la vero, de la lumo.

En uno urbo konstruis banejon. Ok jaroj la civitanoj disputis ĉu la tabuloj estos raspitaj aŭ malraspitaj kaj la banejo restis ne finlaborita, ĉar oni ne atingis konsenton. Kaj la du flankoj metis siajn argumentojn por opurtuneco kaj malopurtuneco de la glataj kaj malglataj tabuloj kaj kontraŭe. Prezentis la disputon al unu grandega arkitekto por solvado kaj li aranĝis tiel: unu tabulo raspita, unu tabulo malraspita, tiel, ke la du flankoj estos kontentaj. Tiel same kaj kun la kristanoj, kiuj estas dogmuloj, subtenantoj de la ekstera flanko, oni devos agi.

Ĉio mateno ni legu po unu ĉapitro de la Evangelio, ni serĉu ia ordono en ĉi tio ĉapitro kaj ĝin apliku dum la tago en nia vivo kaj tiam Kristo venos en ni - konstruos domon en ni kaj tia maniere ni komprenos la profundajn Diecajn agojn. La vivo estas eterna kaj tre grandaj agoj malkaŝos antaŭ ni Kristo, sed iom post iom - nun ni ne estas pretaj por ĉi tiuj majestaj sekretoj. Ekz: Unu homo volis, ke Eternulo malkaŝos antaŭ li apenaŭ unu el Siaj sekretoj. Kaj Eternulo sendis anĝelon, kiu kunportis la homon supren, kiel restis lian fizikan korpon, sed prenis lian spiriton kun la homa koro. Post kiam vidis multe da grandiozeco, la homo komencis peti malsupreiru, ĉar ne sukcesis toleri la staton en la altaj ĉielaj lokoj. Pro tio kiel ni konservos la ordonojn ni preparos tiun ĉi vojon kaj ne volos malsupreiri malantaŭe. Unue oni postulos sano por la menso, sano por la koro. Ĉio mateno ni devos fari provojn: se vi havas timon, tio estas anima rinito. Pro tio ni devas spiri profunde kaj per tio ni starigos kontakton kun la anĝeloj, kun la ĉielaj fortoj. La homoj facile “acidiĝas”ion tagon, sed ĉi tio ne estas regulo en la vivo. La homoj de “acidaj” devos fariĝi dolĉaj, kiel same la frukto - de floro unue transformiĝas en verda frukto kaj poste maturiĝas kaj estas dolĉa. Diras Eternulo: ”Ĉio transformiĝos en bono. ”Kiel ni estas pli grandaj, tiel niaj malfacilaĵoj estas pli grandaj. La samon estas kun la infanoj, la viroj, la sanktuloj ktp. Kristo diras: ”ĝis kiam Mi vin toleras? ”Ni serĉas Lin, ni trovas Lin kaj kiam Li venas en ni, ni krucumigas Lin. Li reviviĝos kaj eliros, sed kiam denove Li venos ĉe ni? - Post 10, 100, 1000 ktp jaroj. La kristanismo ne estas malfacila. Tio ĉi instruo estas facila. La mortintoj por Kristo mortis kun ĝojo kaj iliaj nomoj estas skribitaj supren. Pli bone morti kiel turmentitaj kristanoj, ol kiel rabistoj. Por tiaj venos

Moseo, venos Ilio, venos profeto Joano kaj per vipo plibonigos ĉiujn. Pro tio Kristo diras: "Mia pezo estas facila". Eternulo, Kiu parolas al ni, gvidos kaj regos nin. Kiel pli grandaj estas niaj suferadoj, tiel pli proksime estas Kristo ĉe ni. Se ni ne havas suferadojn, Eternulo estas malproksime de ni kaj ĉi tio estas malbone. Pro tio, ĉiu homo devos plenumi la instruon Kristanan sur sia loko - kaj kiel ĉefo, kaj kiel instruisto, kaj kiel profesoro ktp. Tio ĉi estas ordono Kristana. Pere de lia plenumado Eternulo nin plialtigos kaj de malgrandaj homoj nin plialtigos kaj farigos nin majestaj.

Ivano Kronŝtadski de kiam sin promesis kaj dediĉis sian vivon al la Eternulo, de tiam fariĝis Joano Kronŝadski, sed pli frue estas stulta. Dediĉi sian vivon al la Eternulo, ne signifas, ke ni iru en la arbaro, sed plenumi en nia vivo Liaj ordonoj kaj klerigi niajn mensojn, varmigi niajn korojn, revivigi niajn animojn, vigliĝi kaj kuraĝiĝi nian spiriton
11 januaro 1915j, dimanĉo, Burgas, en la domo de la frato K. P. Stojĉev

Sufiĉas Por Vi Mia Graco

"Mia graco sufiĉas por vi; Ĉar mia potenco perfektigas en malforteco."

II Epistolo al la Korintanoj, 12: 9

Vi nur kolektas, sed malmulte semas. Kaj ne en aliaj homoj, se en si mem semu, en viaj ĝardenoj. Paŭlo, kiam moviĝis sur la tria ĉielo, oni permesis de unu diablo tentu lin. Li iris kun Kristo sur la ĉielo, revenante estiĝis tiel bela, ke unu diablo ekamiĝis lin kaj edzigis kun li. Homo, kiu estas en la karno, iras kaj al la ĉielo kaj al la tero. Tri foje preĝis Paŭlo liberiĝu de ĉi tio diablo, sed ne sukcesis. Faru edifon en si mem, batali kun la diablo, kiu estas en vi mem. Ĝi ne povas facile eliri, sed vi interne vin mem klopodu ĝin venkigu.

"Mia graco sufiĉas por vi." ...signifas, ke por aperu la forton Kristanan, homo devos esti senforta. Post kiam la diablo eniras la koron homan, ĝi fariĝos ĝin kiel tegolo, sekigos, bakigos kaj formangos ĝin; kaj tiel la homo restas sen koro, ne povas senti, kvietigas kaj diras, ke la vivo ne havas sencon. En la koro de la senforteco Eternulo skribas sian leĝon. "ĉu kiam mi venos - diras Paŭlo - inter vi estu konfliktoj", vin trovu mian diablon kaj vian diablon, tiam kio okazos kun viaj diabloj? Konfliktoj, malordoj - ilin faras ĉiam via Diablo. Kiom da enportas la viro, se la virino eĉ per kudrilo elportula domo disiĝas. Tiel estas. Ekĝermas, abortas, la diablo en ĉiu el vi per kudrilo elportas de vi. Paŭlo tri foje preĝis liberiĝi de diablo, sed kiu el vi preĝis por sia Diablo?

Sufiĉas por vi Mia graco...nepre devas veni la forton Diecan por ke oni helpu en la krizo, en kio nun troviĝas la virinoj. Al Paŭlo, ĉi tio diablo kiom malbonaĵoj elfaris, kelkfoje bato, elprovojn al li farigis. Tio ĉi en kio la homa menso estas koncentrita, ĝi Kreskas. Povus ĉi tion malfortecon 20 jarojn frapu, sed vi ne malfermu. Alie, post kiam unu tago vi renaskigos, eltrovos vian ĝardenon per fiherboj surkreskita. La homa animo estas libera de ĉi tioj kriplaĵoj, sed estas ebla, ke ĝi greftu al ili. Ĉien la socioj malbonigas ĉi tiujn kiujn Paŭlo elnombras; kiam ni volas la fervoron, kune kun la greno elkreskas ankaŭ la loloj. Mi donas al vi nur unu instrukcio. La Dieca graco kiam venas en la homo, li ne ŝanĝiĝas, ĝojon havas - La Dieca fervoro estas unu profunda sugesto. Kolektiĝas vi 10 virinoj, preĝas kaj pensas, ke vi jam havas la Diecan fervoron, sed ĝi estas kiel ĉerpado pere de vino, ĝi estas psika trinkado, similas fraŭlinon kiam edziĝas, sed baldaŭ trairas. En la amo ekzistas memofero. Vi estas en elprovo de la malbonaj spiritoj, sed ne kiel la malnovaj kristanoj. Kiel la elprovoj estas pli grandaj, tiel kaj la Dieca graco estas pli

granda. Por ke vi povu evolui, vi devas elkrei verajn nociojn. Vi havas malklaran imagon pri Dio, vi devas havi intelegantan senton, devas kompreni la pensojn kaj la dezirojn de la animo, sed ne de la korpo. Kiam vi faras ian memoferon, vi sentas ĝojon. Vi devos havi ĝuste difinitan vizaĝon de Kristo, kun plej - noblaj trajtoj, kun ĉiuj virtecoj kiel unu viva homo, kiel Li estis sur la tero. Kaj kiam vi malamikiĝas aŭ koleras, demandu sin mem - ĉu vi devas fari tiel antaŭ Li? Tio ĉi estas psika leĝo, kiu laboras tre sukcese. Ekzemple: iu via amiko perdis mil levojn - vi sentos angoron, sed se li havas "sub sia dorso" alia garantiulo per plimulto, vi ne turmentos. Vi postulas helpon ĉiam de la homoj, sed turnu vin al la Eternulo, kiel prezentas la vizaĝon Kristanan, Eternulo enverŝos Sian forton en vi.

Edziĝo sen infanoj ne havas sencon. La infano estas la viva vizaĝo, en ĝi oni elspezas energion. Tiuj, kiuj ne havas infanojn, volas ekrigardi iu fraŭlo aŭ fremda viro, sin beligas, ornamas. Kristo ĉiam devos ĉeesti en via mondo, ĉiam devos iri kun vi. Tio ĉi estas religia vivo - sen Kristo mortaj ostoj vi estas. Kristo devas veni kaj farigos vin fortaj en la tentoj. Elstaru ĉe la preĝo kun Li, aŭdita ĝi estos. Ekstaru ĉe la preĝo, vi ne haltigos antaŭ miskomprenoj. Miaj notoj jam estas preparitaj kaj mi prezentos ilin antaŭ Eternulo, jam mi ne haltigas, rapide mi iras. Tiel, kiel vi estas kromvirinoj de la malbona spirito, vi turmentiĝas vin trovi sian kongruan animon kaj eksenti ĝojon. Dum preĝo oni postulas purecon. Vi ne liberiĝos unu de alia, tre ofte la peko de unu virino estas peko ankaŭ de alia. Vi estas ligitaj. Nur Eternulo povus vin liberiĝi de la putra viando. Kristo povas fari operacion, purigi putran viandon. Ne devas homo ruiniĝi sin, sed devas helpi al si. Kiam vi iros ĉe la Eternulo, vin revenos malantaŭen kaj vin elmontros ĉiujn vivajn pensojn kiu iras post vi. Preĝu, ke Eternulo neniigu viajn pekojn kaj restu ĉiujn bonajn pensojn kaj dezirojn. Vi malamas homo de unu familio, kio sur la tero enhavas 200 membrojn, sed supre - 1000 kaj ili vin malhelpos. - Kristo vivas en ĉio. Kiel diras: "Mi iros rapide", signifas "Mi iros informi kion vi faras kaj post kiam mi prezentos mian prelegon" Li kondukos vin sep fojoj tra la fajro kaj ĉiuj diabloj eliros. Vi devos ekesti Kriston inren vi mem, ĝis kiam vi estas tiel, la amo mankas. Nur streketoj, kiel la infanoj faras ne estos, la skribo estas bezonata. Kriston vi devos elkrei interne vi. Li komencas elformi en la animo, kiel la infano ekĝermas en la utero. Vi povas ĝin aborti kiam ekz. koleriĝas sed ĉi tio ekĝermo okazas tre malofte. Post kiam Kristo venas en vi, tiam kaj la anĝeloj venos; post kiam vi naskas Kriston, la ĉielo prenas la zorgon por vi kaj vi estos en sendanĝero. Paŭlo el la sepa ĉapitro estas en suferadoj, en la oka ĉapitro - Kristo naskis en li. Via strebo estas naski Kriston. Vi devos lerni vin de pacienco, estu kuraĝaj, decidemaj, estu pretaj memoferu. Patrino, kiu estas timema, ne povas naski. La Diablo nur strebas mortigi en vi Kriston, se vi ekĝermas. Por Kristo vi devos esti pretaj fari ĉiujn oferojn. Post kiam Kristo naskos en vi, vi fariĝos civitanojn de la ĉielo kaj helpos al la Eternulo. La plej granda malfeliĉo estas de la homo, kiu ne naskas. La akuŝo estas en via animo. Nun vi devos interpacigi kun Kristo. Ofte ekzistas malbonaj spiritoj, kiam iu virino estas gravida, ili volas ke ŝi aborti la infanon, ekz: ŝia edzo trinkas alkoholaĵon kaj batas ŝin.

Por ke naskiĝu Kriston en vi kaj vi unuiĝu kun Dio, vi strebas en ĉi tio kaj Eternulo faras ĉiujn klopodojn. Ne tentu la Eternulon. Ekzemple, la anglanino fianĉino, kiu sendis sian fianĉon al la plej - danĝera loko, por deŝiri al ŝi rozon, por pruvi ke amas ŝin. Li deŝiris ĝin kun risko de sia vivo kaj post kiam revenis kaj donacis al ŝi la rozon, li diris al ŝi: "Adiaŭ por ĉiam!" Mi aŭdas, ke ĉiam plendas al Kristo kaj ĉiam nur lavakvon Lin portas, neniu dankas kaj neniuj interpacigas sole. Kiam vi iras al Kristo diru: "Eternulo, enverŝu Vian Spiriton en mi, donu al mi fortojn por ke mi toleru, donu al mi humilecon!" Vi ankaŭ diru al la Eternulo, Li scias viajn ofendojn. De via frato la diablo

trairas vin kaj vi helpas al via frato, kiu estas pli malforta. Jungu la spiritojn, kiuj estas en vi, al laboro. Kiam mi renkontos vin, mi demandos vin: "Ĉu vi portas vian diablon?" Se vi havas 2 - 3, mi prenos ilin, sed unu mi vin restos ĝis kiam vi trairos "la sepan ĉapitron". Preĝu, ke Kristo reviviĝu en vi. Al la Eternulo kiam vi kaptas, estu kiel glupeco. Postulu ke Li vin benu, post liam vi konfesos viajn pekojn kun profunda humileco. Kiam matene vi ekstaros en la preĝo, Kristo devos esti viva en vi kaj diru al la diablo: "Mi ĉi tion faru." Frapu tago - du - dek - dudek, kiel tiu vidvino vi ektedos al la Eternulo kaj Li donos al vi la bezonaton. - "Virino - diras Kristo - granda estas via kredo."

Tio ĉi estas la graco, kiu donacas al vi dum ĉi tiu jaro. Mi flirtigis la standardon. Iru kaj glatigu la konfliktojn. La kajeroj kun la malmulte da eraroj la instruisto reparas, sed kiam la eraroj estas multe, la instruisto forĵetas la kajeron.

La psalmoj 23, 37 kaj 1 ellernigu.

La 18 januaro 1917j. dimanĉo

Sofio

La Frato De La Plej – Malgrandaj

"Konsekreu ilin en la vero; Via Vorto estas Vero." Jobano 17: 17

En la unueca lingvo - la lingvo de la senpeka Dieca Spirito, plej - subtila en la hierarkio de la anĝelaj estaĵoj kiam okazis la konsilo por la kreado de la homo sub la prezidado de la Eternulo Jesuo Kristo, Kiun ni nun nomiĝas Savanto de la mondo - Dio donis al la homo alia nomo. La nuna nomo estas erara(malĝusta) traduko, sed ni kontentiĝas per ĉi tio vorto pri la estaĵo, kiu pensas. La penso de la nuntempa homaro iras sur du direktoj konforme al la homa evoluo. Jen al vi bildo, pentrita iam. Kiel vi komprenas, ĝi rilatas al la nuntempa geometrio, ĝi estas farita en geometria formo. Mi klarigos koncize ĉi tiujn direktojn de la penso, kiujn esprimas en malsuprenira kaj en suprenira formo.

La malsuprenira formo de la penso estas bezonata por formado de la homa individuo, por kreado de la homa korpo kun liaj sep volvaĵoj. Ĉiuj okcidentaj kaj orientaj skoloj distingiĝas en la klasifiko de la volvaĵoj, sed ĉi tiuj diversaj klasifikoj estas nur de la ekstera, videbla parto de ĉi tio instruo; en la esenco inter la du skoloj ne ekzistas diferenco. Laŭ la profunda esenco de la instruo, kiu Kristo donis, la homo havas tri esencajn neŝanĝeblajn korpojn kaj sep volvaĵojn. Por la sep volvaĵoj vi povus legi en la teozofia literature, tien oni parolas por ili, sed por la tri neŝanĝeblaj nur oni aludas. La sep volvaĵoj ili nomiĝas korpojn, sed ili ne estas korpoj, sed volvaĵoj, vi povus ilin nomiĝi korpojn sed ĉi tio nomigo estas transira. Laŭ la rilato de ilia realeco, la mondo estas transira, la evoluo tamen estas Dieca. Laŭ la rilato al la Dieca mondo la ideala strebo de la homa spirito estas gajni tri esencajn korpojn. Kompreneble, ĉi tio ideo estas tiel vasta kaj senlima, ke plej genialaj homoj, plej majestaj mensoj en la pasinteco kaj en la nuntempeco, ne nur en la scienco, ne nur en la okultismo, sed inter ĉiuj erarkioj, ne povas ĝin akcepti plene. La vorto Dio nun estas sensala, per ĝi oni komencis titolon kaj tiaj, kiuj ne estas dioj, te tiaj estaĵoj, kiuj erarigas la homojn. Vi devos liberiĝi de la erarigita vidpunkto(opinio) pri Dio. La vorto Dio en la unueca lingvo havas specialan signifon, kiu nun estas falsturnita kaj kiam la homoj prezentis la Diecan nomon, ili falsprezentas kaj sian menson. Por ke ni elformu unu ĝustan nocion, ni devos reveni al nia unueca stato, nur tiam ni povus kompreni Dion. Ĉiuj pensas pri Dio, kiel pensas pri si mem - por unu estaĵo, kiu senĉese ŝanĝas sin. Kaj la okcidentaj okultistoj faras tion ĉi eraron kaj vi ankaŭ. Mi ne eldiras ĉi tion por riproĉo, ĉar ĝi devenas de unu konkuro

inter la loĝioj de du frataroj, kiuj ekzistas en la mondo - la Blanka kaj la nigra - kiujn disdividas la homaron de du kontraŭaj polusoj kaj estas kaŭzo por ĉiuj kvereloj, kiuj ekzistas en la politika kaj sociala vivo, en la scienco kaj religio, en la domo, en la sama homo. Tiuj ĉi, du kontraŭaj influoj disdividas tiel dirite, de unu ĥemia maniero la homajn mensojn. La rusoj diras: "ĉelovek v duhe", sed angloj diras "A man out of the spirit" - lia spirito estu ekstere - sed la Dieca Spirito en disdivido ne povas agi: se vi disdividis en si mem, vi havas kontraŭon en si mem - Dio estas ekster vi. Tio estas psika leĝo.

Kiam mi parolas antaŭ vi pri la homo, mi volas ke vi enpensigi en si mem, kompreni la unuecan homon, elkreitan laŭ la vizaĝokaj simileco de la vero, en kiu mankis la emon makuligi la Diecan nomon. Moseo, unu el la majestaj endediĉitaj eĉ diris: "Ne prenu la nomon Diecan vane." Ĝi estas la unua leĝo de unu mistiko, de unu teosofo, kiu volas ellerni la majestatan Diecan instruon, te ellernu sanktigi la nomon Diecan kaj neniam ĝin sendignigi. Tio signifas, ke vi estu homo. Ĝis kiam vi ne komencos sanktigi la nomon Diecan en tio senco, kiun metis en la homo iamajn virgajn Diecajn spiritojn, neniu el la okultistojn, sendepende kie ajn troviĝas en la mondo, ne devos pensi ke la ĉielo havas por li ian altan opinion. Eternulo taksas ĉi tiujn por nenio...

Ian fojon mi rigardas en Bulgario, ke vi havas pretendon disdividi la homon de grandsinjoroj, disdividi ilin laŭ la partia principo - mallargaj kaj largaj, de blankaj kaj nigraj. Vi diros: "Ni estas largaj, ne mallargkonceptoj." Donu Dio, ke vi estu largaj, sed mi ne volas, ke vi estu senformaj - senideaj. Se vi iras en Svislando, ankaŭ en Ameriko, kion vi rimarkos inter la okultistoj? - La teosofa movado estas sendita de la Blanka frataro, por renovigi la homa filozofia penso, por krei novajn formojn, en kiuj estonte enverŝos la novajn strebojn kaj la novan agon de la Dieca Spirito. La teozofoj nun dividas de bezantaj teozofoj kaj de ŝtajneristoj antropozofoj, sed kaj la du specoj estas antropozofoj; kaj ili kiel vi ankaŭ ne povas sin toleri. Se vi ĉeestas en la loĝio de la orientaj teozofoj bezantistoj, malofte vi vidos ĉeestado de la ŝtajneristo kaj kontraŭe. Kaj ili dividas de largaj kaj mallargaj. La bezantistoj estas virinoj kaj la ŝtajneristoj - viroj. Viroj kaj virinoj estas malpacigitaj. Ĉiuj tendencoj en la orienta skolo estas virinoj - tien virinojn regas, la okcidentaj estas viroj - tien virojn regas. La viroj estas kokoj. Tio ĉi ĉefe distingiĝas en ĉi tiuj de tendencoj. Sed ĉi tio estas la ekstera parto. Se vi ne estas alte starigita, vi allogos, sed ĉiu, kiu alloĝas, ne povas kompreni Kriston. Kaj kiam ia tempo, kiam Kristo parolis iuj alloĝis ankaŭ kaj nun alloĝas. Sed, kiu alloĝas, ne povas kompreni Kriston kaj neniam plialtiĝos ĝis la nivelo de la pensanta homo, neniam komprenos la internajn bazajn leĝojn, sur kiuj fondas la homan spiriton. Por ke ni povu aliigi nian individuan vivon, por ke ni povu aliigi la vivon de unu polo, de la tuta homaro, ni devos kompreni la bazajn leĝojn de la Dieca penso.

En la teosofia literature la supera penso, la supera menso nomiĝas "superan manason", la malsupera natura menso - "malsupera manaso", sed nenien mencias pro la mediala manaso - mediala menso, kiu estas plej - grava La malsupera manaso estas bazo, sur kiu oni konstruas la homa penso; ĉi tio manaso estas grundo de la mensa mondo. Se vi komprenas la elementojn de ĉi tio grundo, ĝiaj jaraj sezonoj, apenaŭ tiam vi scios kion semu sur ĉi tio teraĵo. Ĉiu penso enhavas unu ĝermo de agemo. Sekve, por ke vi eklernu regule pensi, vi devas scii kiujn semojn devus semi dum la diversaj sezonoj de la jaro. La Sankta skribo diras: "Kion vi semas, ĉi tion vi rikoltos". La semado oni okazas en la penso. Inter ni kaj la homoj estas tiel multe eraraj konceptoj kaj agoj, ke se ili ne aŭskultos la voĉon de la Majesta Majstro, ili mem mortigos unu la alian. Li metis punkton: de ĉi tie pluen al neniu permesos iri eĉ paŝo antaŭen, ne lasos eĉ unu, kiu ajn, eĉ mil da

jaroj frapu sur Lia pordo, se ne aliformas siajn pensojn, se ne sanktigas en si mem la nomon Diecan - ve al li! Li rikoltos malbonajn fruktojn de sia karmo de mil jaroj, la rezultoj de ĉiuj semoj, kiujn li semis en la pasinteco. Kristo venis en la mondo nur por unu aĵo - savi la homojn; mi subkomprenas eklernu ilin sanktigi la nomon Diecan en si mem kaj en la mondo - tiu ĉi nomo sur kiu baziĝas ĉiujn principojn de nia genezo. Sanktigo la nomon Diecan - tio estas plej - majesta aĵo, ĝi devos esti la filozofio de la estonteco. Iuj plendas, ke al ili ne malkaŝas la sekretojn. Kion ili volas? - Ke mi donu ilin armilon por ili sin mortiĝu?

En la Okcidenta Eŭropo ekzistas instruoj kaj frataroj, ili povus tien iri kaj eklerni sekretojn, sed ili similigus tiujn virinojn, kiujn uzas vitriolon(koncentra sulfuracido), kiam iu amanto ilin trompis kaj forlasis - ili atakas lin, misformiĝas lin kaj diras: "Li estos nek por mi, nek por aliaj." Tion faras ne nur virinoj kaj ankaŭ la viroj, kaj la religiaj socioj, eĉ vi inter si mem.

Kristo estas ĉagrenita de la homaj agoj. Se ili ne korektos sian konduton, Li decidis ilin puni. Vi demandas: "Kial Li ilin punigos?" Laŭ la nuntempa leĝo plu ne povos erari. Ĉio devos esti likvidita, ĉar ekmarŝas novan epokon, novan supreiron.

La virga Dieca Spirito malsupreiras en unu sferecan ondon tra ĉiuj tiuj sep kampoj, nomiĝitaj mondoj(la Majstro montras unu desegnaĵon). Dum la periodo, nomita saturna, la virga Spirito malsupreiris en la mensa mondo kaj elformis la mentalan volvaĵon de la homo. Dum la dua periodo, nomita suna, la Spirito malsupreniras en la astrala kampo kaj elformis la korpon de la deziroj. Dum la tria periodo, nomita luna, la Spirito malsupreniris en la etera sfero de la fizika mondo kaj elformis la eteran volvaĵon de la homo. Nun jam malsupreniris la periodon de la tero de la plej - malnobla kampo de la fizika mondo kaj elformis la fizikan korpon. En ĉiu el tiuj periodoj estis malsupreniro kaj supreiro aŭ tiel nomitaj tago kaj nokto. En la unua periodo, kiam laboris la Dieca Spiriton, la homo, elkreita laŭ la simileco de Dio, estis senpeka. Dum la duaperiodo komencis la homa falado. En la tria periodo la homoj estis tute falantaj. Dum la kvara periodo, la tera, la plej - malsupra periodo de la malsupreniro, la homa falado atingis sian finan punkton.

Tio ĉi malsuprenirado kaj dronado estas bezonataj por, ke homo investu en ĉiuj volvaĵoj ĉiam pli - densaj kaj pli - densaj kaj komencu la rean periodon de la supreniro sur la progresiva vojo kaj formoj. Dum ĉio periodo ekzistas aparta malsupreniro kaj supreniro en ĉi tio ondforma movo, sed la fina movo estos al supre. Tiu, kiu ne volas esti kun Dio, la ondo ĵetos lin ekster la konuna fluado de la Dieca tago, kaj li devos atendi alian periodon de la malsupreniro kaj supreniro. Li falos sub ĉi tio ondo kaj tiam, ĉiuj tiuj, kiuj iras supren al Dio, eniros ĉielon, sed li restos eksteren. Dio ŝlosos la pordon kaj diros: "Mi ne konas vin. "Hodiaŭ, morgaŭ, kiam Kristo ekfrapos, tiuj, kiuj okupiĝas per personaj problemoj per nevaloraj, restos eksteren - oleo ne estos por iliaj kandelinoj. Poste ili elerariĝos sed la Dieca ŝipo fornaĝos, ne atentos ilin. Ĉiu devos esti preta renkonti ĝin. Per tio, kion diras, mi ne volas moraligi - nur mi klarigas kia estas la leĝo, kiu Eternulo parolas. Li por neniu haltos la ŝipon.

Jen, ĉi tio ondo moviĝas kaj nun vi havas tre favorajn kondiĉojn evolui. Kiam en vi venas io penso, kio povas elkreski de via pasinteco - ĉar ĉiuj malbonaj pensoj ne estas viaj nunaj - ne akceptu plu tiujn forlasitajn infanojn. Mi volas nek al mi sendu antaŭnaskitaj de neleĝaj patroj kaj patrinoj, kiel Majstro mi ne estas sendita elkreski tiajn infanojn. Planti kaj elkreski pekulon estas unu aĵo, sed eduki eksteredzegaĵaj infanoj estas alia aĵo. Unu pekulo povus saviĝi, tiu, kiu havas kunscon, kiu pentas por siaj pekoj kaj faras ĉiujn

klopodojn plenumi Diecan volon - por tiaj Kristo venis sur la tero. Homo facile povus saviĝi kaj ĉiu homo saviĝos, sed unu infano antaŭnaskita, frukto de eksterleĝaj gepatroj, ĝi estas serpento, kiu kiom pli nutradas tiom pli granda fariĝas kaj unu tagon involviĝos ĉirkaŭ la homo kaj rompos liajn ostojn. Estas bezonate por vi persone, por via estonta boneco elkreski la majestajn pensojn, kiujn Dio unuece enmetis en vi pere de Sankta Spirito, sed ne tioj neaj pensoj, kiujn semis la nigran loĝon. Vi diras: "Mi trolacigis, ĉi tio infano tre ploras, granda klopodo kaŭzas al mi, sed unu tagon ĝi prizorgos min." Ne, unu tagon ĝi kiel serpento rompigos viajn ostojn kaj forĵetos vin ekster tion ondon.

Neniu okultisto sukcesos eklerni la Diecan leĝon, ĝis kiam ne komencos prilumigi la nomon Diecan. Viaj pensoj estos puraj kaj santaj, vi elkonstruos en vi ĉi tio volvaĵo, en kio ekĝermos la korpo de la Vero kaj la Vero vin faros liberajn. Gi estas la unua korpo, sur kiu vi nun devos labori - eniri kaj vivi vian animon en la korpo de la Vero kaj tiam vi estos liberaj. Tion subkomprenas Kristo, ke vi estu liberaj. Vi povas plori kiom volas, sed nur pere de plorado vi ne povas vin helpi. La ploro vere estas utila, sed iam estas tre malutila. La ploro estas pluvo kaj se vi semis bonajn semerojn, ili elkreskos kaj vin plialtigos. Sed, se vi semis dornojn, ili elkreskos kaj vin sufokos. Se vi ploras laŭ Dio, mi konsideras vin feliĉa, se vi ploras laŭ mondo, mi bedaŭras vin. En la lasta okazo la sekeco estas pli - bona. Do, se vi eksemis belaspektajn pensojn, ili elkreskos kaj plialtigos vin, vi eniros en la korpo de la Vero kaj estos liberaj. Tiam vi ekkonos Kriston kaj Li ekkonos vin. Iuj volas trovi Kriston en mi. Kriston vi trovos en Lia instruo. Se vi volas scii kiu mi estas, mi diros al vi kiu mi estas - la frato de la plej - malgrandaj en la Regno Dieca. Sed, tiu plej - malgranda volas plenumi la Volon Diecan, kiel Dio ordonis - prilumi Lian Nomon tiel, kiel Li prilumis min. Li estis tiel bona al mi, ke mi, la frato de la plej - malgrandaj, volas rekompenci al Li pere de ĉia mia konfeso. Mi volas, ke vi postsekvu mian ekzemplon. Oni povus en via menso naskiĝi aĉa penso, ke vi estu pli - grandaj ol mi, ke vi estu sur unua loko. Tioĉi jam estas tento de la diablo. Unue la Majstro diris: "Sufiĉas por la disĉiplo estu kiel sia Majstro." "Mi ne volas plu, mi estas kontenta de ĉi tio malgranda loko kaj ne ŝanĝiĝos ĝin per alia. Ne gravas la lokon, kiun vi okupas, sed kiel vi plenumas vian devon al Dio. Vi volas esti reĝoj, bela aĵo estas ke homo estu reĝo, sed ne ekzistas pli - granda malbena de ci tio. Unu reĝo povus elfari mil da bonaĵojn, favori tutan socion aŭ popolon, sed povos kaŭzigi ankaŭ kaj pereon. Kiam vi volas esti tre grandaj en vi jam laboras laŭdego kaj fiereco. La grandaj homoj, kiel same la grandaj komercistoj, kiuj turniĝas grandegajn kapitalojn, faras ankaŭ fremdajn ŝuldojn kaj ofte okazas, ke ili ne redonas la prunteprenitan monon de multuloj. Se vi havas cent mil (per tio cifero mi signas la anĝelojn) da levoj kaj perdis ilin, ĉu vi scias kiaj estos viaj suferadoj? Tiaj, kiajn la homa lingvo ne povus priskribi. Ne ekzistas en la homa vortaro tiom da vortoj por ke oni esprimu la feliĉon, kion eksentas tiu, kiu akceptas cent mil da levoj kaj scias kaj povas uzi ĝin utile. Kiom la unuo estas terure, tiom la alie estas majeste.

Tio, kion vi devas eklerni de de Kristanaj vortoj, estas la humileco. La humileco estas patrino de la vera kono, ĝis kiam la fiereco estas patrino de la mensoga. Vi povas havi multe da konoj, sed se vi estas fieraj, vi estos kiel unu el la erarintaj fratoj de la nigra loĝo. Se vi gardos la Diecajn leĝojn, malgraŭ, ke vi estas unu el la plej - malgrandaj, vi plialtigos vin. Se vi volas, ke la ĉielo interesiĝus de vi, kaj vin benu, vi nepre devos esti humilaj. La humileco estas tiel bela anĝelo, tiel bela spirito, ke ĉiu, kiu vidis ĝin - ĝin ekamis. En la humileco ekĝermas ĉiujn Diecajn virtecojn, por kiuj la homa spirito strebas kaj la homa animo sopiras. La anĝelo de la humileco estas viva, portas kun si mem kaj la korfavorecon. La korfavoreco estas ido de la amo, plej - malgranda filino de Dio. Ĝi estas inter virgaj spiritoj kaj garantias helan estonton de la tuta homaro kaj de tiuj el vi, kiujn

serĉos ĝin. Se vi volas vian Kriston estu senmorta kaj forta kaj sublevigos vin, estas bezonate, ke vi pere de la amo eklevigi Lin supren, sur la plej alta loko - loko en via animo kaj vi metu Lian nomon en via koro. Iju pensas, ke estas proksime al Kristo. Povas, sed se vi eklernos ĉi tio arto estiĝu malgrandaj kiel mi. Por ke vi estu proksime al Li vi devos eklerni la leĝojn de la senprofitema servado.; eklernu pensi regule, ne malamu la homojn, repagu per bono. La nomoj Ivan, Dragan, Cvetan ktp estas indiferentaj. Grave estas la servado. Estas vere, ke ĉio nomo havas sencon, do ankaŭ ĝi estas grava, sed Kristo ne estas konkreta nomo, sed kolektiva. KRISTO - Li estas kiel la aero, kiel la lumo, ĉiu homo havas rajton de ĉi tiu aero kaj de ĉi tiu lumo kaj utiliĝas sin de ili. Rezonu regule kaj filozofe kaj ne memmensogu pere de eksteraj formoj de la vortoj, serĉu la internan sencon. Se mi pensus kiel vi pensas, delonge mi malsupreniros de ĉi tio alteco de la Dieca mondo. Mi ne volas sendignigu Kriston kaj mi ne volas ankaŭ vi sendignigu Lin. Mi volas instigi vin iri sur la rekta vojo supren. Prilumi la nomon Diecan en si mem, ĉar ĝi plialtigos vin ĝis tio unueca stato, ke vi estu kiel Kristo estis dirita, kunheredantoj kaj kunpartoprenantoj Liaj.

Mi parolas al vi en ĉi tio lingvo, ĉu vi scias kial? Mi volas hodiaŭ enmeti en viaj mensoj kaj koroj la Diecan lumon, kunhelpi, ke vi forigu ĉiujn aĉajn ĝermojn. La glavo de la spirito estas eligita kaj ho ve al tiuj kiuj kontraŭstaras al la vero. Ni devos militi, sed la armiloj estas kiel oni diras en la ĉp. 10, str. 4 - 5 de la II Epistolo de la Korintanoj - “ĉar la iloj de nia militado estas ne laŭkarnaj, sed potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de fortikaĵoj; deĵetante diskutojn, kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ la scio konforma al io, kaj ekkaptante ĉiun penson al la obeo al Kristo, ”Tio ĉi estas Dia saĝeco - teozofio, okultismo, spiritualismo, kiel volas, tiel vi ĝin nomu. Mi volus, ke vi prenu ĉi tion strofon kiel moto - viaj armiloj ne estu karnaj, sed kun Dio vi estu fortaj. Kaj tiam vi liberigos vin de la intencoj de la malsupera manaso, de la peko al kiu la homoj ĝis nun multfoje donis la dekonon. Kristo diris: ”Donu reĝa al la reĝo kaj Dieca al Dio”. Tio ĉi malsupera manaso estas la reĝo en vi.

Oni diros, post kiam vi donos la ŝuldata al la malsupera, donu ŝuldaton ankaŭ al la supera manaso. Kio signifas, ke vi donu reĝan al reĝo kaj Diecan al Dio? - Signifas ke vi neniigu la malutilajn ĝermojn por ke ili ne kresku, forpeli ĉiujn malbonajn pensojn kaj diri: ”Jen, la reĝo via”, ekprenu la Diecajn pensojn, metu ilin en la Dieca grenejo de la animo kaj diru: ”Jen, Eternulo, Via”. Vi eniru vian kaŝitan ĉambreteton kaj elportu viajn pensojn, prezentu vian preĝon al Eternulo, sed ne tiel, kiel agas iujn, kiam preĝas kaj diservas, kunmiksas reĝan kaj Diecan, ĉi tio ne estas preĝo. La preĝo estas forta nur tiam, kiam la koro estas pura kaj turnita al Dio. La homa preĝo atingos Dion nur tiam, kiam la fajrujo de lia koro varmiĝas. Kiam vi eksentas la Diecan varmecon en via koro, ĉu vi scias kion estos tiam vian staton? Riĉa amerikano, post kiam aŭskultis la skribladon de Kamila Ruso - lernantino de Pikaso - jen kion diris al mi: ”Mi aŭskultis “La suno de la vivo”. sed tia Dieca aĵo ĝis nun mi neniam aŭskultis kaj en tio momento mi estis preta donaci la duonon de mia havaĵo, reamikiĝi kun la tuta mondo - pardoni al ĉiuj malamikoj. ”Jen kion povis fari Kamila Ruso. Tiu amerikano aŭskultis tiom multe da profetoj, sed nenio profeto sukcesis lin emociigi, kiel ĉi tiu ludistino. Kiam en viaj koroj penetros la humilecon, vi diros: ”Eternulo, ni estas pretaj pardoni al ĉiuj. ” Mi aŭskultis la voĉon de la humileco. Mi ne aŭdis pli bona muziko ol la voĉo de la humileco! Kia amo elfontas de la koroj kaj kiel ĉirkaŭverŝas la koron de la homo per siaj radioj ĉiun tagon kaj elsendas mildajn pensojn kaj konsolon al la tuta homaro, al ĉiuj suferantaj kaj plorantaj!

Esperu, mi helpos vin prilumi la nomon Diecan en viaj mensoj, koroj kaj donu al vi la tutan benon. Kristo volas unuigi ĉiujn fratarojn kaj religiojn en la mondo en unu. Ne permesu sin riproĉi kia ajn eklezio, nek frateco, vi ne estas senditaj juĝi la homojn, ĉar vi ne scias la kaŭzojn por kiuj tiel okazis la aferoj.

Laŭ kia maniero agas Eternulo ĉiu tago por nia subleviĝo? - Pere de vojo de la suferadoj kaj la ĝojoj. Mi travagis la tutan homan vivon, aŭskultis superajn Diecajn spiritojn kaj de la gajnita sperteco mi trovas, ke ĉiujn devas trairi la vojon de la suferoj kaj ĝojoj; de ĝi pli bona ne estas. Kiu sur la tero povas kontesti, ke de ĉi tio vojo en kiu nun iras la homojn ekzistas pli bona? La vojo mem estas bona, sed multe da homoj servas al la reĝo. Iu virino plendas al sia viro: "Mi ne amas lin, li faris min tiel malfeliĉa!" Mi diras al ŝi: "Tiam lasu lin." "Sed kiu nutros min?" - ŝi kontraŭdiras. Tio ne estas edzeco, tio ĉi estas kromedzeco. La edzeco estas stato ideala kaj Dieca. Kiam vi volas eniri la regnon Diecan, ne devas murmuri, sed danki Dion, ke donis al vi tian malbonan viron. Se vi murmuris kontraŭ via edzo, Eternulo havas rajton diri al vi: "Mi ne donis lin al vi perforto, vi elektis lin. Vi volas, ke mi farigu lin pli - bona, sen vi fariĝis bona." Mi havas imagon por la virino kiel komuna ekzemplo, ĉi tio rilatas al ĉiuj, mi ne parolas persone. Ĉiu virino kaj ĉiu viro estas kiel malgranda parto de la komuna. Tio ĉi estas realaj aĵoj de via vivo kaj estas kontrolitaj. Sur ĉi tio vojo de la pacienco kaj suferado vi devos trairi por, ke vi kolektu la sperton kaj riĉecon, por ke vi povu kompreni la majestajn Diecajn vojojn. Se vi volas ĉi tiun jaron progresi, ne toleru la murmuradon. Kiel mi diras "ne estu murmuradon," mi ne parolas pri la bruoj, kiu iuj povus elfari ĉirkaŭ vi, sed vi en si mem, ne akceptu la bruojn, sed en via koro estu silente. Ke iuj ekstere forĵetus ŝtonojn, rompus la fenestrojn, vi ne estas respondecaj. Sed, kiam vi de interne komencas rompi la fenestrojn de via domo, de via animo, mi diros: amiko, vi ne ellernis servi al Dio, vi ankoraŭ pagas al la reĝo. Ĉiu povus malbonigi la vivon de mil estaĵoj, sed, ĉu vi scias kiom da jarcentoj estas bezonataj por pravigi la erarojn? En via penso ekĝermas la pensojn revenĝi iun: "Mi dispremos lin sub miaj piedoj, li konos kiu mi estas!" Haltu kaj diru: "Tiu ĉi spirito estas demono, sed mi kaptos ĝin kaj ekkrios al ĝi: "Silentu, for de mia sanktejo, mi malpermesas al vi makuligi la vizaĝon Diecan!" Iu diras por la alia: "Mi ne povas lin toleri, mi ne povas lin pardonu!" "Mi bedaŭras vin.

"Mi ne povas pensi bone por li." - Mi bedaŭras vin. Kial vi ne povas pensi bone por Dio? Tiam en kio vi amas Lin?

Ekzistas tri vojoj, kiujn vi povos sekvi: la vijo de la Amo, de la Saĝeco kaj de la Vero. La teozofio estas scienco nur por malplimultaj. Ĝia vojo estas mallarĝa. Kristo diras: "Malmultaj estas kiuj iras en la larĝa vojo" kaj ankoraŭ: "Se vi povas, klopodu ankaŭ en ĉi tiu vojo, sed en la vojo de la Amo, ĉiujn povas iri." Se vi ne povas iri en la vojo de la Saĝeco, eniru la vojon de la Amo. Se vi ne povas iri en ĉi tiuj du vojoj, eniru la vojon de la volo. Kaj ne koleru, ke vi eniris alian vojon. Iru, la rezulto de ĉiu vojo estas unu kaj la sama, nur ekzistas diferenco en la vojturnoj - per ioj oni ĉirkaŭas multe.

Do, ĉi tio, kion instruis Kristo kiam estis sur la tero, ĉi tion instruas kaj nun. Kaj se vi ne povas kompreni ĉi tion, kion diras Kriston, la plej - facilan, la terajn aferojn, kiel vi komprenos la ĉielajn? - Tio ĉi estas la plej - majestan, kion povas diri al vi la fraton de la plej - malgrandaj, la frato de viaj anĝeloj, kiujn gvidas vin. Vi diras: "S - ro Dānov estas nia frato." "Vi mensogas vin - mi ne estas karneca, sed se vi diras frato de mia spirito - estas vere, mi estas frato de via spirito." "Vi ne amas nin." "Se vi subkomprenas amon teran - mi ne amas vin, sed, se vi diros, ke mi ne amas vin kiel amas vin viajn anĝelojn, vi mensogiĝas. Vi ne povas trovi homon, kiu povus ami viajn animojn tiel, kiel mi ilin amas.

Mi volus, ke vi ilin tiel amu. Ĉu ĉi tiu instruo estas klara? - Estas klara. Mi scias, ke viajn anĝelojn tre ĝojas simple mi volas fari al ili unu komplezo, ĉar mi estas tre ŝuldata al ili. Pro tio mi estas sur la tero - simple mi faras al vi servon. Post kiam mi finiĝas mian laboron, vi diros: "Li nun estas forveturita." Mi ne forveturos, kien mi forveturo? Mi iros kaj diros: "La oficon, kiun mi havis, ĉu mi ĝin plenumis? Kaj se ekzistas io, kiun mi ankoraŭ ne finiĝis, mi denove venos kaj se mi la dua fojo ne finiĝis ĝin, denove mi venos, ĝis kiam al mi diros: "Bele. Vi ĝin finiĝis." Tia estas la leĝo de la malgranda frato sur la tero - farigu tiel, kiel la Eternulo postulas. Jen majesta instruo, kiun vi ĝis nun ne aŭskultis kaj ĉi tion, kion vi nun sentas, ĝis nun vi ĝin ne sentigis. Ĉu vi scias kial? - Ĉar, ĉi tio instruo estas de la malgrandaj anĝeloj, kiuj malsupreniras plialtigu la homaron, savigu la mondon.

Nun mi ne haltigu por benu vin, mi ne faros ĉi tion. Ĉu vi scias kial? Mi diros al vi. Se mi donos al vi benon sed en vi estas loloj, ili puŝiĝos. Sed mi agas saĝe, konforme al la leĝo Dieca. La plej malgrandaj sur la Ĉielo, kiam vidas, ke vi semis bonajn fruktojn, elsendos ĉiujn benojn, por ke elkresku kaj maturiĝu ĉi tiujn fruktojn, pere de kiuj vi prilumigu la nomon Diecan.

Dio elkresku kaj reviviĝu en vi, (Iuj diras - Amen)

Kaj kiam vi prilumigos Lian nomon, ĉi tio estos por mi ĝojo, ĉar ni estos proksime al Dio. Tio ĉi estas, kio mi proklamas al vi por la Nova jaro. Mi ne finiĝas, sed komencas - tion vi sciu. Ĉi tion, kion mi parolas antaŭ vi, estas komenco, kiom da pli - majestaj aĵoj ekzistas! Kaj se vi aŭskultas kion vi diras ĉi tiujn, malgrandajn, vi eksentos la forton Diecan kaj tiam en vi venos la Saĝecon, disvolviĝos la volo kaj la aĵoj de ĉi tio mondo ordigos. De nun plue ekestas grandega laboro por la malgrandaj. Tio ĉi instruo de la malgrandaj estas majesta kaj ĝi estas plej - taŭga por vi, ĝi estas bazo por ĉio alia, kiu la majesta Dieca estonteco portas en si mem por via animo. Tio estas la penso por la 1917jaro, ne tera, sed Dieca. Ĝi ne estas 17, ekzistas 14 - a, 15 - a, 16 - a kaj per la nuna estiĝas kvar Diecaj jaroj de la nova epoko, de la nova ciklo de la Dieca beno. La 17 - a estas unu reflektado de la Dieca jaro, ĉar la unuo portas la principon de la justeco kaj sep - la leĝo de la ripozo kaj la bonaĵoj. Nun mi lasas vin pensi pri la humileco, la pacienco kaj la amo kaj strebi glatigi pere de ili ĉiujn raspojn en viaj animoj, kiujn ĝenas la Diecan harmonion en via vivo. Ĉiu al vi invitu sian anĝelon kaj alvoku Eternulon en si mem kaj demandu: "Kion Vi volas, Eternulo, por, ke mi faru por la triumfado de Via Regno sur la tero kaj la prilumado de Via nomo inter la homoj?" "Kaj la unua, kion Li diros al vi estas: "Rezigniĝu." Mateo kaj Luko skribas kion diris Kriston: "Kiam vi iras ĉe la altaro, por aldoni vian donacon, kaj vi eksentas kaj havas ion kontraŭ via frato, lasu vian donacon kaj iru kaj pacigu kun via frato. Se li ne volas paciĝi, prenu ankoraŭ du personojn kaj denove iru ĉe li." Tiu, kiu iras ĉe la altaro, li devos paciĝi kun ĉiuj. Neniu povus iri ĉe la altaro, se antaŭe ne paciĝis. Iuj diras: "Venu, ke ni ilin pacigu." Kion ni ilin inrepacigu, kiam ili ne volas iri ĉe la altaro? Vi devos interpacigu! Se via frat o ne volas paciĝi kun vi, vi devos iri duope, vi iros kun la tuta eklezio aŭ la tuta frataro kaj se li denove ne volas, rezignas, vi diru: "Permesu, ke mi estu por vi impoŝisto kaj pagano" - tio ĉi estas la Kristana instruo. La malpacoj, kiuj nun ekzistas, ne akordiĝas kun la Nova instruo. Mi ne havas intencon juĝi kiu ajn de vi, por mi vi ĉiuj estas egalaj, sed se vi ne akcertus ĉi tiun instruon, la rezulto ne estos bona, apenaŭ ne estos egala por ĉiuj. Kial oni elkreas nebezonatajn suferadojn en la mondo - sufiĉas ĉi tiujn de la pasinteco. Estu de ci tiam ekesti ĝojo kaj beno inter la homaro. Tion, kion hodiaŭ mi parolas antaŭ vi, ĝin parolas ĉien - tiel parolas Dio, la anĝeloj, la servantoj Diecaj ĉiuj ili helpas por estiĝi la

Regno Dieca kaj ĝia Justeco sur la tero. Jen kion parolas Kristo. Kaj mi kredas, ke tio okazos. Mi ne havas eĉ la ombro de dubo, kiel estas dirite, tiel estos. Unu tagon ni ĉiuj renkontos, kompreneble ne en ĉi tia medio, kiel la nuna, sed pli bona, dek foje pli bona. Denove ĉi tie sur la tero. Post dek jaroj ni estos cent foje pli bone ol nun; post ankoraŭ dek –mil foje pli - bone; post aliaj dek jaroj - dek mil jaroj pli bone; kaj post dek jaroj - cent mil fojoj pli bone. Poste post ankoraŭ dek jaroj - unu miliono kaj tiel ĝis cent milionoj fojoj pli - bone ni atingos, sed en la fino de ĉi tio periodo kaj en la komenco de la nova - kune kun Dio.

“Mia paco estu kun vi!” (Iju diras –Amen)

Becedo, farita dimanĉe, la I - a de januaro 1917j.

Mi Vin Elektis

La Majstro tralegis la 15-an ĉp. de la Evangelio de Johano: "Mi estas la vera vinberarbo kaj Mia Patro estas la kultivisto. "

Mi faros unu malgranda klarigo sur la vortoj de 16 strofo: "Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj starigis vin por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos de Li en mia nomo.

La vortoj-elektis vin- estas kompreneblaj por vi, vi iras en unu magazeno kaj elektas. Kiun ŝtofon al vi plaĉas, ĝin vi prenas aŭ kiam vi elektas kaj plaĉas domon ktp. Do, kaj Eternulo, kiam elektas la homojn, elektas kiu al Li plaĉas. Nun, ĉi tio elekto ne estas kiel la elekto de la ŝtofoj, Kristo diras: "Por ke vi iru kaj donu frukton. "En ĉi tiuj vortoj de Kristo kaŝiĝas tiu majesta scienco por la vivo. Ĉiuj, kaj maljunaj kaj junaj volas vivi. Kaj la vivo, kiun ni volas vivi similas al tiu vojaĝanto kiu volas vojaĝi kaj elekti vojon kaj vojojeton. Tiu, kiu havas konscian vivon, ĉiam estas bonhumora, ĉiam estas gaja. Do, la konscia vivo estas la racia vivo. Por ĉiuj aliaj estaĵoj, kiujn Dio elkreis, Li sekurigis kaj la lumon, Li ankaŭ difinis por ili medion en kiu ili vivos. Por fiŝoj-la akvo, por birdoj-la aero, sed por la homo-la lumo. Ĉiuj maltrankilaĵoj devenas de la maltrankvilaĵoj de la vivo. Se la infano zorgas, ĉu vi pensas, ke ĝi elkreskos? Ankaŭ por vi estas la sama leĝo. Vi devos zorgi nur por la interna vivo, sed por la ekstera mondo kio ajn okazu vi ne devos maltrankviliĝi. Kiam iu vivas bone, Eternulo diras: "Prenu de li el ĉio kion li havas."

Aĉa homo, malvirta homo kaj ruza homo en la vivo ne povas esti felica. Mi demandas: "Ĉu li estas bona?" "Se li estas bona, li estos felica. La malbonaj homoj vivas en la supraĵo, ilin mi similigas kiel unu pomo, al kiu la ŝelo estas ruĝa, sed interne estas vermoplena ktp. Kristo diras: "Mi vin elektis. "-kaj kiujn Li elektis? Tiuj, kiuj mi volis plenumi la Volon Diecan. Kiam la filo plenumas la volon de sia patro, tiam kaj la patro plenumos la volon de sia filo. Tiel same kaj la Eternulo agas. Por ke estu elektita iu de la Eternulo, li devos esti preta plenumi la Volon Diecan. Kiam vi edukas kaj kreskigas unu infanon, neniam diru: "Kio okazos kun ĝi?"

La fruktoj de la Spirito estas: Amo, ĝojo, paco, longpacienco, mildeco, korfavoreco, kredo, humileco, sindeteno (Galatianom, 5: 22)

Subtenu ĉi tiun menson en via cerbo, ne pensu, ke la anima mondo estas io aparta ol la fizika. Kio ajn okazos en la anima mondo, oni elmontros kaj en la fizika; ĝis kiam vi ne aliĝos vian vivon en la anima mondo, vi ne aliĝos kaj en la fizika mondo. Vi, kiam iras

gasti, ĉu antaŭen iras per via kapo aŭ per via postaĵo? Kaj al la Eternulo vi devos iri per via kapo.

Kiam ni diras, ke iu homo estas bona kaj alia malbona ni subkomprenas, ke al la bona homo la agroj kaj la vitkampoj estas ordigitaj, sed al la malbonulo ne estas ordigitaj. Kaj tiel, kiam iu diras: "Mi fariĝis malbona" mi komprenas, ke li komencis kolekti. Kristo diras: "Mi vin elektis", (La ekzemplo kun la infano, kio deŝiris la libron, aĉetita de ĝia patro por ĝi.) Ni, la saĝaj homoj, dezirante plibonigi la mondon, komencas ŝiri de la libro de la vivo, ĝis kiam ni ĝin deŝiras. Kristodiras: "Mi vin elektis." "Iu homo sole parolis, ke pere de kolero ne riparigis sian vivon. Mi parolos antaŭ vi por la prepara vivo. Se vi volas plibonigi vian vivon, unue vi vin demandos, ĉu vin elektis Kriston. Kiam la junulo elektas junulinon, per kio li montras sian elekton? Sendas svatanojn kaj donas ringon. Se la junulino ĝin metas sur la demonstra fingro, diras: "Aŭ vi min ordonos, aŭ mi vin ordonos." "Se ŝi portas ĝin sur la media fingro, diras: "Aŭ vi min juĝos, aŭ mi vin juĝos." "Sed, se ŝi ĝin portas sur la tria fingro: "Aŭ vi min lernigos, aŭ mi vin lernigos."

Kristo, kiam elektas iun, Li sendas al li ringon. La unua ringo estas la Espero. Se vi havas Esperon en si mem, vi ordonos. Mi vin rekomendus, meti la ringon sur la tria fingro. Rigardu ĉiun tagon ĉi tiu fingro sur kio estas metita via ringo. Kristo haltiĝas: "Por aldoni frukton." Tiel, kiel ni komprenas la Kristanan instruon, la vivo estiĝas reala, te ekzistas ligo inter via pasinta kaj nuna vivo. Ĉiuj tiuj suferadoj havas profundan signifon. Ĉu vi vidas la skulptiston, kiu volas modli iun statuon, kiel frapas kaj detranĉas iun ŝtonon, detranĉas alian, de la alia flanko, ĝis kiam glatigas ĝin; tiel same Kristo kiam volas reparigi iun homon unue donas al li suferadojn kaj poste benas lin.

Kaj tiel, via nuna vivo estas rezulto de via pasinta vivo kaj via nuna anima vivo difinas vian estontan vivon. Kiam iu homo malkutimiĝas de tio kaj alio, li mortas. La manĝado estas la plej-bela muziko. Vi, kiam maĉas per viaj 32 dentoj, ludas la plej-belan arion. Mia deziro estas ĉi tiu verso vi asimilu, akceptu. Ne elektos vi Eternulon, sed Li elektas vin.

La fraŭlino, kiam ekrigardas la ringon sur sia fingro, ne ringo estas grava, sed malantaŭ la ringo kaŝiĝas ion grandegan. Tiel se ni rezonas, la fizikan mondon valoriĝos.

Ĉiuj tioj aĵoj en la mondo estas ekzercoj, ili estas bezonataj. Oni konstruas domojn kaj malsanulejojn. Por malsanulejoj la konstruaĵoj oni faras tre solodaj, sed por la sana homo, ne estas bezonataj tre fortikaj domoj. Ni, la nuntempaj homoj volas tiel ordigi nian vivon, ke ne havu kiajn ajn suferadojn. Kaj kiu subkomprenas la suferadojn, li ekhavas grandan gojon de ili. Sekve, la Kristana instruo estas unu granda scienco por la vivo. La internaj ŝanĝoj estas aperado de la interna vivo. Kiam Eternulo donas al vi elprovojn, eltenu heroe ilin kaj poste al vi oni donacos benon.

La blankigo de la hararo ne estas de la sufero, sed de timo. Se vi volis ion de via Ĉiela Patro kaj Li ne donas vin, mi diras, ke vi aĉe laboris, ĉar en la Testamento oni diras, ke kiam ni laboras por Dio, kion ni ekpetos, eĉ antaŭ ol ni ekvolis, Li donos al ni ĝin. Se vi volas ŝanĝi vian vivon, unue vi ŝangu vian animan vivon. En la malnova tempo bruligis la homojn pro ilia kredo en Dio. Kio estas pli-bone-ĉu vi mortas sur la kruco, ĉirkaŭita de viaj amikoj, aŭ morti en io drinkejo per rompita kapo? Kaj ni devos, se ni volas morti, mortu kien devos. Kien estas pli-bone morti? Ĉu la patrino morti dum la kreskigo de siaj infanoj, aŭ kiel publikulino en io forlasita loko?

"Ne estas Amo, kiel Dieca Amo. Nur Dieca Amo estas Amo." Kiam iu diras al mi, ke prononcis ĉi tioj vortoj kaj ne havis utilon, mi konkludas, ke li ne moviĝis.

Vi prenas plumon, butilon ktp kaj ilin ne ekmoviĝis. Kian utilon vi havos? Tiel same kaj en la Kristana instruo vi devos nur ekmoviĝi, labori, sed ne atendu alian laboru anstataŭ vi. Tiel same estas kaj por la violono, manoj, koro, okulo, cerbo ktp.

La 12-an de septembro 1920j. 11 horo

Târnovo

La Absoluta Pureco

La vorto pureco estas komprenebla de ĉiuj homoj. Ĝi havas eksreran kaj internan sencon. Ni diras eksteran aj internan principon. La ekstera pureco ĉiu komprenas kaj vidas. Kiam oni parolas por la ekstera pureco de la domo, ni subkomprenas ke ĝi estu ŝmirita de ekstere kaj de interne, la plankoj de la ĉambroj balaitaj kaj lavitaj, la polvo ĉien forviŝita. Kiam oni parolas por ekstera pureco de io vesto, ni subkomprenas - se la vesto estas blanka, estu bone lavigita; se la vesto estas nigra - sur ĝi ne estu eĉ makuleto. Kiam oni parolas por la pureco de la oleo, ĝi devas esti freŝa, pura, klara, sen kia ajn odoro. Do, ĉio aĵo estas pura ĝis tiam, ĝis kiam en ĝi ne estas enmetitaj aŭ miksitaj iajn flankajn elementojn. Tio montras, ke en la naturo ekzistas iaj elementoj, kiuj produktas malpurecon.

Kio estas malpureco? - La malpureco estas kontrasto de la Pureco. Ĝis kiam la homo vivas, ĝis kiam li estas sana, li distingiĝas per Pureco. Se la elemento de la malpureco komencas eniri la Vivon, la morto ĵus faras paŝon antaŭe. Kiom pli pliboniĝas la malpurecon, tion pli la morto eniras la Vivon. La morto kaj la malpureco troviĝas en rektaj rilatoj. Do, la malpureco estas ligita per la morto.

Se oni tion scias, la unua regulo en la vivo estas ke la homo purigu sian menson. Se li purigos sian penson, li ekhavas klaran kaj puran imagon por Dio. Dio ne estas ia formo ekster ni. Li estas fonto de la Vivo. Kion pli - bona ol la Vivo ni havas? Ĉiojn instigojn, ĉio ĝojo en ni estas provokitaj de ĉi tio sento, ke ni ekzistas, ke ni vivas. Leviĝas matene vigla, sana, ekrigardas al la leviĝanta Suno, ekĝojĝas, ke havas ia malgranda ideo por laboro en la tago. Tio estas rezulto de la unuaj elkreskaĵoj de la Arbo de la Vivo. Iu diras: "La Vivo estas peza, de fru matene ni devos pensi por la nutrado, kion ni manĝos, kiom ni gajnos ktp." Mi diras: "La demando pri la nutro estas elemento de la fizika, de la materiala vivo. La fizika manĝaĵo ne estas bezonata elemento por la anima Vivo de la homo. Por ke estu homo anima, tio ne subkomprenas ke devas mangi multe, nek la manĝaĵo estu tre bonguste preparita. La spicoj kuijn oni aldonas en la manĝaĵo, estas flankaj elementoj. Se ĉiuj raciaj estaĵoj oni kolektas sur unu loko, kiun manĝaĵon al ili donus? - Diversa. Kial? - Ĉar ĉio estaĵo akceptas tio speco de manĝaĵo, kiu estas bezonata por lia disvolviĝo. Tamen, inter ĉiuj estaĵoj, inter ĉiuj organismoj sur la Tero, ekzistas io komuna en la manĝado. Ekz: - Se temas pri la akvo, ĉiuj vivaj estaĵoj sen diferenco, ĝin uzas. Unuece la vivaj estaĵoj akceptis sian nutraĵon de la aero, poste - de la akvo kaj plej - poste de la malmola materio. Tiel estis ankaŭ kun la homo. La nuntempa homo forgesis la arton nutriĝi per la limo; nur liaj okuloj konservis ĉi tion arton kaj ĝis nun. Se la okuloj de la homo longtempe ne nutrigos per lumo, ili atrofios.

Sekve, la unua tasko de la homo estas konsistiĝi klaran imagon por Dio. Se oni parolas pri Li, vi devas enmeti en Lia kunsocio ĉiujn estaĵojn - de la plej - malgrandaj ĝis la plej - grandaj, por kiuj Li egale zorgas. Ne ekzistas alia estaĵo kiel Dio, pli - bona, pli - alteniga, pli - nobla, pli - helpema, de kiu elfluas la Vivon. La Vivo de la tuta Unuversio oni kaŝas

en Dio. Li ne havas egalan en Si mem. Kaj la plej - granda pekulo kaj la plej - granda stultulo, kiam pripensos al Dio, ien profunde en ili ekstremos ion. Se la homo ne subkomprenas la sencon de ĉi tiu tremo, li iras kaj trairos tra la, sen akcepti (sen kompreni) kion prezentas la Majestano komencon. Li diras: "Tremis ion en mi, kiel mi urso vidis." Jes, agrable estos, ke homo vidu urson, sed tamen la tremo estas forta, li timiĝas kaj perdis kaj menso kaj vorto. Ofte kaj la plej - granda bravulo timiĝas de la rigardo de la bela junulino. Tiu ĉi heroo diras: "Mi vidis belan junulinon, sed mia koro ekstremis." Kial lia koro ekstremis? - Laŭ la unueca kaŭzo, ke ĉi tiu bravulo ne povas porti la bonaĵon, kion al li oni donacis. Ĉio bonaĵo enhavas en si mem unu danĝeron.

Multaj diras: "Kio aĵo estas la timo?" - La timo montras la limon, la lokon kien homo apartigas de Dio. Tamen, se la homo atingas al la rekta, la pura penso, la timo transformiĝas en racia forto. Kiu racie pensas, tiu de nenio timiĝas. Jen pro kio nur kiam vi elformos klaran nocion pri Dio nur tiam vi nobliĝos, nur tiam vi akceptos veran konon. Se vi ne gajnos tion ĉi difinitan ideon, ĉion, kion atingas, baldaŭ vi ĝin perdos. Ekzemple ĝis ia tempo vi povas progresi: scienculo fariĝas, artojn eklernas, riĉaĵon akiros, forton disvolvos ktp. Kiam vi komencas maljuniĝi, vi iom post iom komencos perdi ion de si mem: hodiaŭ vi perdiĝos vian scion, morgaŭ - viajn artojn, de la tria tago - vian riĉaĵon, de la kvara tago - vian forton. Finfine vi troviĝos en la stato de la homo perdita ĉiujn siajn superfluaĵojn, sen kio ajn instigo por laboro kaj diras: "Nur unu ideo restis en mi." "Kio estas ĉi tio ideo? - Ke mi estis riĉa homo kaj nun mi estas lasta kompatindulo." "Kion prezentas homo kun ĉi tia ideo?"

Nun iu diras: "Post kiam homo perdis ĉion, li ne devas pensi, senti agi." "Mi diras: se la pensoj kaj sentoj de la homo estas malpravaj ili elkreas maltrankvilojn, kvietojn, de kiuj li antaŭtempe maljuniĝas. Ni parolas pri la objektivaj pensoj, pri la puraj kaj noblaj sentoj, kiuj kunligas la homon kun Dio kaj donas vastecon kaj flugon de lia agado. Ekz. - maltrankvilaj estas la pensoj, kiam ni ĝenas kiel ni travivis nian vivon, ĉu ni estos sanaj, ĉu ni havos sufiĉe da vivrimedoj ktp. Mi demandas: kiam la reĝa filo eniras lernejon, ĉu li devos pensi kiu lin subtenos, kiom da mono al li senos, kiu al li servos ktp? Li ne devas pensi por tiuj demandoj. Post kiam li estas sendita en la lernejo, de li postulas nur lerni kaj por ĉio alia la patro prizorgos. Sed, se la filo estas maldiligenta kaj ne lernas li elportos la postsekvencojn de sia malemo - grandaj malfeliĉoj trafos lin. Mi diras: vi estas tiaj reĝaj filoj senditaj sur la tero por lerni. Danku al Dio por ĉio, kion vi havas - lumo, aero, akvo kaj pano. Kion al vi ankoraŭ necesas? - Lerne! Unu tagon, post kiam vi revenos de ĉi tio granda ekskurso sur la Tero, vian Patron demandos vin kion vi ellernis ĝis nun.

Tiel vin demandos kaj viaj konatuloj, post kiam ili ekscias ke vi estis ĉe la Sep rilaj lagoj. Vi rakontos, ke supreniris pinton Damga, pinton la Haramio; vi rakontos ke vidis la Sep lagojn. Tamen, tio ne estas ĉio, kion vi povus vidi kaj ellerni. Ĉioj pintoj, ĉioj tioj lagoj estas simboloj. Grave estas kio vi tralegis de la libro de la Naturo. Kiom da paĝoj vi ellernis kaj kiom vi komprenis de ili? Kio de tio, ke vi supreniris unu altan pinton? Kial vi supregrimpis? - Por rigardi de malproksime kiu venos kaj kion portas. Ĉu tio ĉi estas la senco de la supreirado sur la altaj pintoj? Vi diras, ke sur la pinto la Haramio supreniris rabistojn por insidi riĉajn vojaĝantojn, kiujn forrabis. Profunda senco havas la eskursojn, kaj speciale - supreirado sur la altaj pintoj.

Kaj tiel, kiel oni parolu por rabado de la riĉaj homoj, oni devos scii kion ili prezentas. Riĉaj homoj estas riĉaj ideoj en la mondo. La bono estas la riĉa homo, kiun ni devos forrabi. La malbono estas la malriĉa homo, kiun ni devos lasi iri kaj foriri. Kion ni prenos de la malriĉulo? La Testamento diras: "Ne kontraŭstaru al la malbono!" Kial? - Ĉar la

malbono estas la malriĉa homo, por kiu vi devos pagi. Ĉi tio frazo de la Testamento estas unu grava ekonomia formulo. Do, pro la malbono, de la malriĉa homo vi devos fari lokon por trairi. Se vi ne agas tiel, se vi lin haltos sur lia vojo, ĝi almozpetos de vi monon, vestojn, ŝuojn kaj vi devos al ĝi doni ĉion, kion petas. La malbono estas malriĉa homo, kiu esperas de la almozo de la aliaj homoj. Kiu eniras en la Dieca skolo por lerni, li devos liberiĝi de la almozo.

Mi diras: "Se vi volas kompreni Dion, vi devos esti puraj. Oni diras: "Nur puraj laŭ la koro vidos Dion." Suferadojn, malfacilaĵojn, malfeliĉojn venos. Vi estas en la maro, sed en ĝi okazas grandaj ŝtormoj. Tioj ĉi ŝtormoj transdoniĝos ankaŭ al la ŝipo: ili ŝancelos ĝin jen sur unu jen sur alia flanko, sed en ĝi devos regi internan harmonion, internan pacon. Se la maraj ondoj eniros tra la plej malgranda trueto en la ŝipo, ĝi jam estas metita de la detruo kaj pereco. Laŭ la sama maniero eniras kaj la neaj, malpuraj pensoj de kioj vi devos sin gardi. Ankaŭ vi kiel vojaĝas tra la naturo, ĉu vi ne malpurigas? Kiom da servistoj devos labori post via forveturo, ĝis kiam purigas viajn malpuraĵojn! Iuj homoj pensiĝas sin puraj, sanktaj, sed lasas siajn malpuraĵojn: ĉi tie manĝas, tie manĝas, ĉien balaĵoj restas. Ĝis kiam vi portas viajn malpuraĵojn en vi, vi ankoraŭ ne estas nek puraj, nek sanktaj homoj. Se vi gardas la purecon en la fizika mondo, vi estos puraj kaj en la mensa kaj en la anima mondo. Iu asertas, ke kredas en Dio, ke havas altan idealon, sed malgraŭ tio ne respektas eĉ plej - elementa pureco en la fizika mondo. Ne, de ĉiu postulas Purecon en ĉio rialto: pureco fizika, pureco mensa kaj anima.

Vi diras: "Ĉio dependas de ni." De vi dependas respekti Absolutan purecon en la tuta via vivo. Tamen, la sama Vivo dependas de Dio. Ĉu vi volas esti sanaj kaj ĝojaj, estu ĉio via sento, ĉia via penso kaj ĉio via ago estu ekposedataj de la ideo por la Pureco. Nur laŭ tio speco vi havos la Diecan benon. Nun, kion Eternulo sendas al vi, vi ĝin difektiĝas kaj per tio submetas vin al reala morto. Estas tempo, ke homo rezignu de sia pedanteca ambicio. Kio de tio, ke iu diris ion malbonon por vi aŭ vin riproĉis? Ne interesiĝu de la neaj aĵoj, ne enmetu ilin en via mensoj! Povas ĉiuj homoj vin ne estimu, sed laboru, pruvu ke vi estas homo kun digno, honoramo. Laboru dek jarojn senĉese por disvolvigu forton kaj potencon en si mem, por pruvi al la homoj, ke vi estas homo. Eniru unu vilaĝon, levu unu grandan ŝtonon, peza tutan tonon por mirigu ĉiujn vilaĝanojn. Post kiam ili vidas, ke vi elmontras tia grandega forto, ili sole diros: "Lasu ĉi tiun homon, kun li la ŝerco ne povas, forta homo estas li!" Kaj nun vi eniras unu vilaĝon kaj la plej - malgranda ŝtoneto ne povas levi sole vi bezonas de plej - malgrandaj servoj kaj super ĉi tio vi postulas de homoj estimu vin. Kaj post ĉio tio rakontos, ke kun Eternulo interparolas. Kiu interparolas kun Eternulo estas forta homo, montoj povas transporti de unu loko al alia. Se vi ne povas montoj transporti, ne mensogiĝu vin. Kiam Eternulo ekparolis al Moseo, li levis sian bastonon, frapis la ŝtonegon kaj akvo de ĝi ekfluas. Eternulo ekparolis al Moseo kaj mannao falis de la ĉielo. Eternulo ekparolis al Moseo kaj li gvidis la hebrean popolon tutajn kvardek jarojn tra la dezerto. Tiu ĉi homo tamen si mem ne povas vivteni, sed rakontas, ke Eternulo al li ekparolis.

Mi demandas vin - kiel vi konas, kiam Eternulo parolas. Ĉu vi de la libroj, ĉi tion ekscios? - Ne, ĉiu homo havas sian specifan internan spertecon, pere de kio atingis al ekkono de la Dieca voĉo en si mem. Multaj estas la manieroj pere de kiuj oni povus kompreni la Naturon, sed unu estas la Vojo, sur kiu oni povus eniri la mondon de la Vero. La Vero estas la plej - pura mondo en kiu la Amo elmontriĝas. La Vero estas la plej - pura vizaĝo de la Amo. Kio estas la Amo? - La plej - pura esenco de ĉi tiu vizaĝo. La Vero estas supera elmontro de la Amo! La plej - supera Libereco oni ganjas pere de la Vero. La plej -

granda Lumo oni akceptas pere de la Amo. En okulta senco la Amon anstataŭas pere de la Justeco. Se vi volas Varmecon, ardecon, serĉu la Justecon. Se en la mondo venas la Justecon, ĝi ardigas. La Justeco estas la plej - granda ardeco de la Amo, sed la Amo estas senco de la Vivo. Se oni venas al la Vivo, sciui, ke pli - alta aĵo de la Vivo ne estas. Sekve la Amo, la Saĝeco, la Vero, la Justeco estas sferoj, mondoj pere de kiuj la Vivo elmontriĝas.

Nun sub la vorto Vivo oni komprenas tio konscio de la homo, en kiu kaŝas konstantan senĉesan strebon al la atingiĝoj. Se ni diras, ke vivas, ni komprenas unu konstantan strebon al io, kion ni volas atingi. Post kiam oni naskas la infaneton, tuj en ĝi vekigigas la konscion kaj ĝi komencas deziri, voli ion de la objektiva mondo. Se ni venas ĝis la sensa mondo kaj tie ni serĉas ian objekton. Se ni venas ĝis la mensa mondo, ni volas lerni; kaj tien ni serĉas ian objekton. Kaj en la Anima kaj en la Dieca mondo estas vivo. Do, la Vivo aperigigas en ĉiuj sferoj, en ĉiuj mondoj, sed en diversaj formoj. Unu estas grava: en kia ajn formo oni aperu la Vivo, sen Pureco ĝi ne povas funkcii.

Mi demandas, kiel povas subteni ĉi tion Purecon. - Pere de servado al Dio. Kiam oni parolas por servado, mi subkomprenas ke homo povas servi nur al Dio, nur al la Amo. Ni diras: "Dio estas Amo." "Do, oni povas servi nur de la Amo. Se temas pri la Vivo, nu diras: "Kaj sklavo ni povus esti, nur la Vivo gajnu." Sekve tri aĵoj estas gravaj en la vivo de la homo: al Dio vi servos, si mem estimos, sia proksimulo amos. Amu sian proksimulon signifas, ke vi liberigu de la nebezona balasto, kion vi portas sur via dorso. Estimu sin mem signifas, ke vi komprenas la sencon de la vivo. Oni estimas nur la bela, saĝa, bona homo. Tio ĉi aĵo homo unue vidas en si mem, sed poste en aliaj. Se vi vidas la bonon, la inteligentecon, la raciecon en si mem, vi vidos ilin ankaŭ en la aliaj homoj. Tio signifas: ĉi tio, kion vi vidas en si mem, reflektas en la ceteraj. Vi estimas homojn por la konscio, kion havas en si mem; vi amas homojn por la bela, la subtila, la nobla, kion vidas en si mem. Se vi vidas ĝin kaj en ili, vi jam amas ilin. Kial la patro amas sian filon? - Por la estimo, kiu havas en si mem. Tio ĉi estimo oni transformas en amo al la filo. Kio aĵo estas Amo? - Vidu sin mem en la aliaj. Kio estas estimo? - Kinsciu sian dignon kiel homo. Kio estas servado al Dio? - Konsciui, ke ĉio venas de Dio kaj ne ekzistas egala al Li. - Se vi diras en si mem, ke por Dio ĉio estas ebla, vi estos preta por ĉio. Al Dio oni povas servi nur idée. Sub la vorto "servado" oni komprenas, ke ĉio kio vi faras en la nomo de Dio, estas ebla. Tiam iu demandas vin: - Ĉu vi povas porti sur sia dorso la Teron?

- Mi kaj nun portas Ĝin.

- Kaj la Suna sistemo?

- Ĝin mi delonge portas.

- Ĉu vi povas porti kaj la Unuerson?

- Mi estas regnesto de la Universo.

Nun ĉio homo per malgravaj ideoj diros: "Mirinda aĵo! Kiel la homoj kuraĝas diri, ke portas la Teron kaj la Sunan sistemon sur sia dorso aŭ ke estas regnestoj de la Universo? Ĉu estas ebla ĉi tio? Por ke vi diru, ke estas regnesto de la Universo, tio subkomprenas, ke vi Ĝin trairis de unu rando ĝis la alia. Por la racia homo, la distanco de la kapo ĝis liaj piedoj, prezentas la tutan Unuerson. Sekve, kiam li diras, ke konas la tutan Unuerson, tio subkomprenas, ke li konas sian korpon de la kapo ĝis la piedoj. Do, li portas la Unuerson en si mem. Kaj kiom da tempo estas bezonata al li por etendi siajn manojn de la kapo ĝis la piedoj, la samon tempon estas al li bezonata por trairi la

Universon de unu rando ĝis la alia. Sufiĉas nur movu sian manon kaj li momente trairos la Universon de unu rando ĝis la alia. La aĵoj estas

malproksimaj nur tiam, kiam estas apartigitaj de la komuna organismo. Se ĉiuj estas komune en la organismo, ili estas proksime. Sub la vorto “proksimeco” oni komprenas organizado de ĉiuj raciaj estaĵoj en uno tuto. Malorganizado estas malproksimeco. Kiam vi diras, ke iu vin ofendis aŭ vin kaŭzis domaĝon tiam aŭ ĉi tio estaĵo, kion vin ofendis, estas ekster la komuna organismo, sed vi estas interne en la organismo aŭ kaj la du estas ekster ĉi tio organismo. Se vi la du estas en la komuna organismo, inter vi ne ekzistos kia ajn kontraŭo. Ĉu povus esti ia kontraŭo inter la fingroj de la mano? Kio de tio, ke unuj fingroj estas de la maldekstra, sed aliaj de la dekstra mano? Estas ne grave ke iuj fingroj estas de la maldekstra kaj aliaj de la dekstra mano, ili reciproke povas helpigi.

Mi diras: multaj el la nuntempaj homoj atingis unu sferon de la Vivo kaj tien haltis. Ili devos fari paŝon antaŭsin, por eniri en la sfero de la Nova, kiu nun venas en la mondo. Se vi iras sur la malnova vojo, denove la samon atendas vin: vi mortos, la popoloj vin faros enterigan meson, funebrajn paroladojn faros, ke vi finiĝis tri fakultetojn, havas grandajn meritojn al la patrolando. Jes, ĉi tiu homo havas meritojn al la patrplando, sed al Dio ne havas. Ke li vere ne havas meritojn al Dio, ni vidis de ĉi tio, ke li mortis. Estas dirite en la Testamento: ”Tio estas vivo eterna, ke mi konu Vin, Unueca, vera Dio.” Mi aldonas al ĉi tio strofo: ĉi tio estas Vivo eternal, ke mi konu Dion kaj servu al Li. Ekzistas danĝero, ke la homoj en sia servado elfalu en alia ekstremo, ektedu kaj forlasu sian laboron. Vere, multaj estas la kauzoj, kiuj ilin povus alveni en tiu stato. Tamen, se la homoj havas regulajn konceptojn pri la vivo, nenio povus ilin eligi ge la ilia vojo, nenio povus ĝeni ilian ekvilibron.

Mi prenos ekzemplon de la vilaĝa vivo (ĉar ĝi estas pli proksime al la Naturo) kaj klarigos kial la homoj iam eliras de normoj de sia ĉiutaga vivo. Unu juna vilaĝano, tre laborema, ĉio mateno levigas fru, antaŭ la eliro de la Suno, jungas siajn bovojn kaj iras al la kampo plugi. Vi rigardas - lia veturilo bone arangita, liaj bovoj - bonaspektaj, prizorge kombitaj. Li sole - gaja, ridema, kantetas ion, al la Vivo strebas. Tutan tagon ĝis la malfrua vespero laboras kaj ne laciĝas, kontenta estas. Revenas en sia domo denove gaja kaj ridema, dejungas la bovojn, donas al ili nutradon, retiras la veturilon kaj kun gojo atendas sekvontan tagon, por daŭrigi sian laboron. Tiel pasas la tagoj unu post alian nerimarkinde viciĝas, ĝis kiam unu tagon li renkontas unu belan fraŭlinon kaj ekstaziĝas de ŝi. Lin ne plu laboras: matene malfrue eliras, vespere frue revenas. La ĉaron malzorgas, la bovoj - malkombitaj, kanton oni ne aŭskultas, nek la rideto oni vidas sur lia buŝo. Iras sin forgesa tien-reen kaj diras: ”Sufiĉe mi vivis malfacile, mi ne volas plu labori. Kial al mi iĝis ĉi tiu sorto, tutan vivon sklavi? Ĝis nun mi labpris, de nun plue mi volas gaje vivi.” Li vestas sin bele, metas la kalpakon sur sia kapo, zonas novan zonon sur sia lumbo, pinglas tufon sur sia vesto kaj hop, tra la vilaĝo - jen en ĉi tio, jen en alia strato, ĝis kiam haltigas antaŭ la ĝardeno de la bela fraŭlino kaj kiel soldato karaŭlas (gardas) de unu ĝis la alia rando. Poste haltas por la momento antaŭ la ĝardeno, volas vidi ĉi tiun krimulon, kiu kaŝas ien inter la arbaroj. La pacienco elĉerpas kaj li eniras la ĝardenon, sed la ĝardenisto ne estas tien, li estas fermata. Interne sidas li kaj ridetas, rigardadas kion faras ĉi tiun junan fraŭlon. Kia estas ĉi tiu krimulo? Kiaj estas liaj katenoj? - Interesiĝas la junulo, ĉion volas scii. Ja por li la ujnulo forlasis sian kampon kaj bovojn. Tiu ĉi krimulo - la fraŭlino - sidas interne, ornamita per florkroneto sur sia kapo kaj ekridetas. Nun en la junulo aperas la ideon prenu la tufon de la junulino. Kial li volas preni ŝian tufon? - Li volas ŝin forrabi kaj diras: ”Ĝis nun mi laboris, plugis sur la kampo, sed pere de plugado, la ago ne ordigas.

Kaj li komencas: hodiaŭ prenas tufon de la junulinon, morgaŭ - dua kaj post kiam prenas dek tufojn de la fraulino, prenas kaj la saman fraŭlinon. Tio ĉi estas la inua sorĉo per kiu la junulo komencas. Li ne scias, ke la junulino kiam ornamas enmetas en la tufo ion de si mem. Hodiaŭ li prenas ion de ŝi, morgaŭ prenas ion, ĝis kiam plej poste kaj la junulino venas por preni siajn tufojn de li, sed tien restas.

Tio ĉi estas rilatoj, kiuj ekzistas en ĉiuj aĵoj de la Vivo. Tio ĉi estas simboloj, kiujn ni tradukas de la homa lingvo. La junulo edziĝas kun la bela junulino, sed kiom da tempo ili povus esti feliĉaj kun tiaj konceptoj pri la Vivo? Jaro - du ili povus esti feliĉaj, sed poste ilia feliĉo malaperas. Kial? - Ĉar nek junulo, nek junulino havas en si mem la Eternan Vivon. Ĝis kiam la virino havas ian Diecan en si mem, la viro povas ŝin ami. Kaj ĝis kiam la viro havas ion Diecan en si mem, la virino povas lin ami. Se ili perdos la Diecan en si mem, kaj la amo de unu al la alia perdiĝas. Aliaj vortoj dirite, ĝis kiam homo estas pura, li povas esti amata. Se eniras en li elemento de la malpureco kaj la amo al li iom post iom malgrandiĝas, ĝis kiam entute malaperas. Sekve, la malamo aperas kiel natura postsekvenco de la malpureco en la Vivo. Kiam la homoj malamas vin, sciu, ke la kaŭzo por tio estas vi sole. Kiu ne amas baniĝi en pura fonto? Sed, se vi estas flako aŭ marĉo, kiu eniros baniĝi en vi? En la pura fonto ĉiu volas lavi sian vizaĝon, manojn kaj piedojn, sed en la marĉo - neniu.

Nun, post kiam oni komprenos la gravecon de la Pureco en la plej - vasta senco, ĝin devos enmeti kiel bazo de la fizika mondo. Kial? - Ĉar la sano de la homo dependas de lia ekstera kaj interna pureco. Idea Pureco oni postulas de la homo! En ĉi tio rilato, kiel ni diras, ke homo ne devas sin okupi pere de la difektoj de la homoj kaj kritiki ilin, ni subkomprenas, ke li ne devas malobservi la Purecon de sia vivo kaj sin ne meti al la morto. Oni okupi per la difektoj de la homoj, ĉi tio estas infekto, kiu detruas la organismon. Kion vi gajnos de ĉi tion? Ne nur, ke vi nenion gajnos, sed ĉion belan en si mem vi perdos. Tiam, kial vi devos okupiĝi sin per fremdaj pekoj? Unu turka proverbo diras: "Lasu ebrian, ne tenu lin, lasu lin fali, por ke li eklernu!"

La bulgaro pli - facile ebrias de la turko. La turko ĝenerale estas pli - sobra. Kiam la turko estas ebria li iras, falas - staras kaj sole parolas: "Nu iru, iru Hasano! Kial vi tiel ebrias, ke viaj kruroj vin ne tenas?" Denove falas. - "Iru, Hasano! Kial vi tiom multe trinkas?" Tiel li parolas kaj iras en sia domo. Post kiam eniras sian domon, li komencas pardoni antaŭ sia virino, ke ebriiĝis, ĉar laŭ la leĝoj de Mohameto oni ne permesas al homo ebriiĝi. Sed la bulgaro, post kiam ebriiĝas, unue montras sian arton, ke scias batiĝi. Iam kaj la virino estas forta, post kiam ŝi vidas, ke ŝia viro estas ebria kaj ĵetas sin bati ŝin, ŝi lin puŝas kaj li falas sur la tero. Li ekstaras kaj denove komencas ĵeti sin batu ŝin. Post kiam ŝi puŝas lin sur la tero tri - kvar foje, li diras: "Kion vi volas diri per tio?" - "Ke vi trinkis multe." - "He, homo devas ĝui bonan vivon." Li opinias, ke la vino estas donita de Dio kaj homo devas trinketi kiom al li volas. Post kiam ebriiĝas la turko opinias, ke faris pekon. Fru matene li iras konfesi antaŭ la hoĝo. Mi diras: la ebriiĝo estas malpureco, la frandadon estas malpureco, la kalumnio estas malpureco, la avido kaj ankoraŭ multe da malvirtoj estas malpureco.

Sekve, de la pura ĥigiena vidpunkto la malpureco oni devas forĵeti eksteren, se ni volas esti liberaj. Se ni volas esti kleraj en la vasta senco de la vorto, ni devas esti puraj. En siaj sciencaj esploroj la klera homo precizigas la aĵojn, ĝis kiam absolute purigas ilin. Kiam ni parolas pri la Pureco, ĉi tio rilatas al tiuj homoj kiuj estas fervoraj en la laboro sur si mem. Tio ĉi rilatas al tiuj homoj, kiuj havas fortan stebon al Pureco. La ceteraj ne komprenos ĉi tio, kion al li parolos kaj diros: "Tio ĉi laboro estas tre malfacila." Al tiuj, kiuj iras en la

rekta vojo, oni postulas fari nur unu paŝo antaŭen kaj eniri en la sfero de la Pureco. Post tion al ĉi tiuj homoj oni povus paroli por la ideaj laboroj. Ĝis kiam homo vivas en malpureco, por ideaj laboroj al li ne povas paroli, ĉar ili perdos sian purecon. Ekzistas iaj sferoj, en kiuj regas la Absolutan Purecon. Por ili nek oni povus paroli, nek homa piedo povus enpaŝi. Se la homo eniras tien, li ĉion malpurigos kaj miksigos. Tien oni ne permesas kia ajn mikrado, absolute neniam dislokigo de la aĵoj. Tien vi ne havas rajton eĉ unu ŝtoneto tuŝi. Kiam vi iros ĉe la unu el la sanktaj fontoj de la Eterna Vivo, vi ĉerpos per unu glaso akvon kaj trinkos ĝin ĝis la fundo. Tien oni ne permesas eĉ guto da akvo disvesi. Kion vi faras, kiam iras ĉe la fontoj en la fizika mondo? Plenigas tutan glason per akvo, trinkas du - tri glutoj de ĝi, sed restanta vi forĵetas. En la Dieca mondo, ĉi tio absolute ne permesas.

Kiam al la nuntempaj homoj oni parolas por sanktaj, puraj aĵoj, ili ridas. Ili ne konscias kiom gravaj estas la sanktaj laboroj. La samtempa homo estiĝas serioza nur ĉe plej - pezaj, plej - malfacilaj statoj en sia vivo. Tiam komencas pensi pri Dio, pri alia mondo kaj komencas kredi, ke ekzistas io alia, kion li ne komprenas. Se lin metas sur la pendigilo kaj venas la pastron por legi lin preĝon tiam li fariĝas tre serioza: rigardas, pensas, ĉu de ie venos helpon. Kaj se en ĉi tiu momento lin liberigas, li sentas grandan dankemon, ke lia vivo estas donacita. Nun li jam komprenas kio aĵo estas la Vivo. La ŝnuto, per kiu pendas la homojn, prezentas la malbonajn pensojn. Malamikoj de la homoj estas ĉi tiuj, kiuj estiĝas kaŭzo por meti vin la ŝnupon. Ili donas al vi hodiaŭ malbonan konsilon, morgaŭ - alia, ĝis kiam vi pendas sur la ŝnuro.

Gardu sin ne pendigi ĉe la ŝnuro kiel tiu sanktulo, kiu estis mensogita de diablo. Tiu ĉi sanktulo vivis en la dezerto, kien travivis en fasto, preĝo kaj profunda kontemplado. La diablo decidis lintenti lin kaj decidis fari lin reĝon. Ĝi provis unu specon, duan specon, ĝis kiam plej - poste sukcesis atingi sian celon. La sanktulo vere fariĝis reĝo, sed baldaŭ atingis situon lin pendigu. La diablo diris al li: "Esperu al mi, mi liberigos vin." Kiam metis la ŝnuron sur la kolo de la sanktulo, la diablo denove aperis kaj diris al li: "Rigardu en la malproksimeco, tien vi vidos unu aspektaĵon." La sanktulo ekrigardis al la loko, kien montris al li la diablo.

- Ĉu vi vidas ion?

- Mi vidas unu azenon.

- Ĉu vi vidas alian aĵon?

- Mi vidas ankoraŭ unu azenon.

- Ĉu vi vidas ankoraŭ ion?

- Mi vidas kaj la train azenon.

- Ĉu ili portas ion sur sia dorso?

- Jes, ili estas ŝarĝitaj per ŝnursandaloj.

- Ĉi tio estas la ŝnursandaloj, kiujn mi ŝiris, ĝis kiam mi metis vin ĉe la ŝnuro.

Kiu aŭskultas la konsilojn de la diablo, ŝnuron lin atendas. Oni metos lin sur la ŝnuro kaj poste demetos lin de tie.

En la vivo oni rimarkas unu malgrandan grefton de la mensogaj interrilatoj. Tio ĉi estas la rilatoj de la malpureco. Por ke evitu ĉi tia vivo homo devos esti ĝusta: kion bonan ekpensas, kion permesas, devos ĝin agu. En la Dieca vivo, kien regas la Absolutan Purecon, malrapidigo ne estas. Tie ĉio okazas ĝustatempe. La precizeco estas kvalito de la pura Vivo. Kiu ne vivas en la Pureco, li nebuligas la ĥorizonto de sia Ĉielo, kiel same la nuboj nebuligas la Sunon. Kaj pro tio ofte vi aŭdas iujn homojn diri: "Driste estas al

mi. ”Jes, via ĉielo estas nuba. Se vi volas, ke via ĉielo heliĝu, vi devos ellerni, servu al Dio, estimu sin mem kaj amu vian proksimulon. La samaj formuloj vi apliku al si mem laŭ la sekvonta maniero: vi servos al Spirito, kiu gvidas vin, vi estimos vian animon, kiu entenas ĉion valoran en si mem; vi amos vian korpon kaj ĉiujn estaĵojn, kiujn servas al vi, pro la majesta ideo, kiu vivas en vi. Se vi rilatas al si mem tiel, vi havos klaran imagon pri Dio kaj tiam ĉio estos ebla por vi. Se vi ne servos al Dio, ĉio ĉirkaŭ vi estos morta. Se vi konas Dion; se vi havas klaran ideon pri Li, ĉiuj ŝtonegoj en la Naturo povos gvidi kaj estos malpezaj kiel plumetoj. Fakte ili estas pezaj por tiu, kiu ne servas al Dio. Sufiĉas ĉi tiu homo vidu, ke tiuj ŝtonegoj moviĝas kaj liaj haroj hirtiĝos de teruro. Por ĉi tiu, kiu servas al Dio, ĉio en la mondo estas viva kaj en movo. Li povas fari provon kaj sole konvinkiĝu, ke ĉio en la Naturo estas viva.

Nun, se ni vidas multe da korpoj en senmoveco, tio estas nur por ununura kaŭzo, ke hodiaŭ ni manifestu la Vivon te vivu ni. Unu tagon, kiam la homoj finiĝas sian evoluon sur la Tero, ĉiuj estaĵoj, kiuj hodiaŭ estas en senmoveco, forlasos ĉi tion staton kaj ili manifestiĝas vivon. Multaj ankoraŭ nun volas ekscii kio okazos per la ŝtonegoj. Tiu ĉi demando estas facila. Grave estas kio okazos kun vi. Post kiam vi gajnos la Eternan Vivon, vi denove vizitos la Teron kaj tiam vi konstatos ĉiujn ŝanĝojn, kiujn okazis kun ĝi. Se la konscio de la homoj estas konstante vigla, ili estos informitaj por ĉiuj modifoj, kiujn okazas sur la Tero. Nun, ĉe ĉi tio rompadon de la konscio, la nuntempaj homoj atendas ĉion de la scienculoj - ili klarigu ĉiujn geologiajn aliĝojn, kiujn okazis sur la Tero en la pasinteco Bone estas ĉi tio, sed estas tempo vekigi la homan konscion, aktive eklaboru lian penson.

Kaj tiel, ni rekomendas al ĉiuj nuntempaj homoj Absolutan Purecon. Tio ĉi ideo por multe da homoj ankoraŭ estas nekonata. Tio ĉi dependas de la stato, en kio ili troviĝas.

Post la Pureco venas la Sanktecon. Ili estas sinonimaj vortoj. Post la Sankteco venas la Servadon. Se la homo estas pura kaj sancta, li nepre servos. Plej poste post la Servado venas la Amon. Se la homo ne scias servi, li ne povas ami. Se ne scias ami, li ne povas lerni. Se ne povas lerni, li neniam gajnos Liberon. Tiuj ĉi eblecoj estas malvaste ligitaj unu kun alia. Kiu komencis per Pureco, li jam faris paŝon antaŭen. Tio estas natura, normala vojo en la Vivo. Iu diras, ke jam maljunugas, sed ne satvivas. En kio ĝenerale konsistas la Vivon? Supozu, ke iu homo vivas cent mil tagojn sur la tero; de kio li bezonas dum ĉi tio tempo? Se li manĝas tri foje tage, lin bezonas tri cent mil manĝaĵojn. Se li trinkas akvon kvin foje tage kaj ĉio glaso enhavas ducentkvindek gramojn, do lin bezonas centdudekkvin mil kilogramojn akvon, Kaj se li ĉiun tagon deŝiras po unu kostumo, li havos bezonon ĉio de cent mil kostumoj. Iuj sciencistoj diras, ke tra ĉiuj sep jaroj la homo ŝanĝas entute la ĉelojn de sia organismo. Do, laŭ iuj scienculoj homo ŝanĝas sian veston tra ĉiuj sep jaroj, laŭ aliaj scienculoj - tra ĉiuj tri monatoj, sed laŭ mi - ĉiu tago. Unu nova kostumo daŭras de la sunleviĝo, ĝis la sunsubiro, Kiel vi vidas tre multe kostas la homo, se li vivas sur la tero cent mil tagojn. Kiel ĉi tiu homo pravigos siajn elspezojn, se li ne servis al Dio, se li ne estimis sin mem kaj se li ne amis sian parencon?

Mi diras: tiuj homoj kies konscio estas vigla, subtenu en si mem la ideon por la pureco de la penso. Estu la Purecon resti en la menso de ĉiuj homoj kiel normo, kiel mezuro, per kiu ili servos ilin en ĉiuj okazoj de la vivo. La Pureco estas la malgika bastoneto por ĉiu konscia homo. Ĉu vi vekigi matene, vekigu sin kun la ideo pri la Pureco. Estu ĉi tio ideo resti tiel amata por ĉiuj homoj, kiel estas dezirata kaj amata la bela junulino kiel ideo en la menso de la junulo. Kaj ni vidas kiel la junulo ŝin atendas, serĉas, ĝis la alia rando de la mondo eĉ iras pro ŝi. Estu la ideo por la Pureco fariĝu la amata junulino, kiun ĉiu serĉas

ĝis la fino de la mondo. La Pureco estu la amatino de ĉiu viro. Se li ŝin trovas, de malproksime haltigu antaŭ ŝia sancta vizaĝo kaj nur eklernu kaj ŝin admire rigardu. Se vi gajnos ĉi tiu Pureco, vi jam estas en la ligo kun la Supera mondo, kun la Unueca kaŭzo. Nur en ĉi tiu mondo estas konstanteco kaj stabileco. Por vi estas gravaj la konstantaj kaj stabilaj aĵoj. Kion pli bona de ĉi tio, ke vi sciu ke estas unu racia Estaĵo en la mondo, kio amas vin ĉiam - kaj kiam vi dormas aŭ estas vigla, kaj kiam vi estas malsanaj aŭ sanaj, kaj kiam vi estas saĝaj aŭ malsaĝaj, kaj kiam vi estas riĉaj aŭ malriĉaj. Vi sciu, ke ne ekzistas pli bona aĵo, ke la rilatoj de ĉi tiu Estaĵo al vi, ĉiam estas la samaj. Se vi servos al Dio, ĉiu amos vin.

Iu diras: "Mi volas servi al Dio kaj ne volas edziĝi." Mi diras: se vi decidus ĉi tiu demando sen Dio, vi estos malfeliĉa homo. Se vi edziĝas sen Dio, vi estas du foje pli - malfeliĉa. Se vi ne edziĝas, sed vi interligas kun Dio, vi estos feliĉa. Se vi geedziĝas pere de konsento de Dio kaj vi la duope estas en ligo kun Li, vi estos du foje pli - feliĉaj. Tio ĉi ideo eldirita de via lingvo, signifas la jenon: ĉiu laboro, ĉiu elpensita ideo en kio partoprenas la Diecan Komencon, ĝi estas pura, sancta, subtila. Nur tiam la homo povus esti kontenta. Kia estas la cello de grupigo? Kial du animoj grupiĝas por vivi kune? Ili fariĝas sin du polusoj, tra kiuj la Dieca Vivo elmontriĝas. Kiam iu diras, ke ne volas edziĝi, tio subkomprenas, ke la regiono en kiu li moviĝas estas malpura. Kiam iu vojaĝanto trairas multe da fontoj kaj ne trinkas akvon de ili, tio montras, ke ili ne estas puraj. Se li trinkas akvon de ĉi tiuj fontoj, ili estas puraj. Mi demandas: kiam vi iros sur la ĉielo, ĉu vi edziĝos? - Ne. Do la edzigo estas flanko demando. Se temas por la edzigo, la unua ideo, kiun oni devos havi antaŭvide, estas la homo edziĝu por la Pureco. Tio ĉi estas vera edziĝo. Kiu ne edziĝis kun la Pureco, li estas vidvo. En tiu senco, kiam iu diras, ke ne volas edziĝi, li sole destinas al morto. Ke vi edziĝu kun la Pureco, ĉi tio estas edziĝo en la anima senco de la vorto. Kiu edziĝas kun la Tero en fizika senco, li mortas; se li ne edziĝas - ne mortas. Tamen en la anima mondo la procedo estas kontraŭa. Tiel, ke la interligo kun la Pureco estas la kondiĉo por la subteno de la Vivo.

La nuntempaj homoj devos liberigi sian konscion de ĉiuj malpuraj vizaĝoj. Ili devos elkrei en si mem purajn imagojn, purajn vizaĝojn por la junulino, por la junulo, por la geedziĝo kaj la sengeedziĝo, por la Amo, por la Eterna Vivo, por la infanoj ktp. Al ĉiuj antaŭstaras radikala interna purigado kiel por la Pasko. Al ĉiuj okazintaĵoj kaj aperaĵoj en la Vivo, donu belajn klarigojn. Kiam al mi diras, ke iu ploras, mi ne haltas mian penson sur la homo, kiu ploras, sed mi diras, ke ekstere pluvos kaj akvumas la florojn en la ĝardeneto de ĉi tiu homo kaj ili ĝojas. Kiam al mi diras, ke iu estas ĝoja, mi komprenas, ke la Suno leviĝas por ĉi tiu homo kaj la floroj en lia ĝardeno floras kaj bonodoras. Kiam al mi diras, ke iu batas sian virinon, mi komprenas, ke en ĉi tiu domo graŝas la tritikon, por kaŝi ĝin en la grenejo. Strebu kaj vi sanĝi la malbonajn vizaĝojn per puraj, bildaj vizaĝoj, por ke vi ekgardu la Purecon de via konscio.

Nun, kiam oni parolas por la Pureco, ekzistas danĝero, ke vi haltigu vian atenton nur sur unu ĝia flanko, nur sur la ekstera pureco. Se iu juna, sed mallaborema junulo, kiu ne volas kio ajn labori, strebas nur al la ekstera pureco, li postulas ĉiun tagon de sia patro monon, por aĉeti novajn vestojn, ŝuojn, parfumojn, diversajn kombilojn kaj brosojn per ununura cello plaĉi al la junulinoj. Laŭ ĉi tiu maniero, li detruos kaj si mem kaj sia patro kaj sia cello ne atingos. La junulinoj vidas lin ĉiun tagon elegante vestita, pura, sed ekzistos io por kio ili ne plaĉos lin. Ili ne vidas en li la vera homo. Sen vestoj ne povas, sed la vestoj homon ne faras. La belaj vestoj havas valoron nur tiam, kiam estas vestitaj de saĝa homo.

La scio, la forto prezentas por la malpura homo tia aĵo, kion prezentas la pendigo de la sonorilo sur la porko.

Mi diras: la unua bezonata kondiĉo por la gajnado de la Dieca Vivo estas la Pureco. Por ĝi la animoj sopiras, por ĝi preĝas, ĝin serĉas. De unu ĝis la alia rando de la Biblio jam oni parolas por la Pureco kaj Sankteco. Kaj tiam antaŭ pura homo oni malkaŝas multe da eblecoj. Se homo ne povas liberiĝi de sia malpureco, la eblecoj restas fermitaj antaŭ li. La progreso, la lumo, la scio, la forto kaj la libero en la fizika mondo dependas de la Pureco, sed en la Anima - de la Sankteco. Kiom pli - sanktaj estas la spiritoj, tiom pli - fortaj estas ili. En la Dieca mondo ĉio dependas de la Amo. Kiam vi malsupreniras de supre al sube, vi devos labori sur la ideoj: servado, estimo kaj amo; se vi iras de malsupre al supre, vi gajnos Purecon, Sanktecon kaj Amon.

Hodiaŭ vi ĉiuj ĉeestis de la manĝotablo de la Pureco, sed atentu nun ne falu sur la tero eĉ unu panero. Kolektu ĉion panon kaj kiun vi renkontos - disdonu. Iu diras: "Estu la homoj akceptu niajn ideojn, nian kredon." Mi demandas, kiaj estas viaj ideoj? - Puraj vi estu! Kio estas via kredo? - Pureco! Ĉiu el vi devos diferencigi per forta stebo al Pureco. Estu, ke hodiaŭan tagon ni dediĉu al la Pureco. Vi diros: "Ĉu ĉion oni kaŝas en la Pureco? - Ĝi estas la unua ŝtupo de la ŝtuparo de la Eterna Vivo. Kiam vi suriras la duan ŝtupon, denove tralegos - Pureco. Ĝi estas vasta, neelĉerpebla mondo.

La saman vorton - pureco - ne estas forta vorto, sed ni uzas ĝin pro la manko de alia, pli - forta, kiu anstataŭigas ĝin. Tiel agas kaj ĉiu bona junulo de vilaĝo, kiam volas edziĝi. Li serĉas, elektas plej - bonan, plej - belan kaj kiel ne trovas kion volas, li prenas la plej - bonan, kiu estas en ĉi tiu vilaĝo. Lin demandas: "Kial vi prenis ĉi tiun junulinon? Ĉu ne estis pli - bona, pli - bela ol ŝi?" - "Tiu ĉi estas plej bona ol ĉiuj. Pro la manko de ĉi tian, kian mi deziras, mi prenis ĉi tiun. Kaj de ŝi mi estas kontenta." Kaj nun ni laŭ la bezono servas nin per ĉi tiu simpla, modesta vorto - pureco - por esprimi unu belan, majestan mondon. La vorto pureco sur la Tero ne estas tre bela, ne estas forta vorto. Ĝi ne estas reĝa filino. Sia patron ne estas riĉa, sed estas estiminda homo; ŝia patrino ankaŭ ne estas riĉa virino, sed estas laborema. Do, la Pureco estas leĝe naskita, de bonaj gepatroj.

Por oni realigu la ideon pri la Pureco, oni devos al ĝi donu la bonajn kondiĉojn. Nun ĝi estas en la stato de la malgranda semero, kiu devos esti semita en la grundo por elkresku. Estu kelkaj homoj prenu de ĉi tiu semero kaj grupigo po du, tri, kvin aŭ dek kaj laboru sur la ideo pri la Pureco. Nur laŭ ĉi tio maniero la mondo povus reformiĝi. Multaj subtenas la ideon, ke Eternulo povas ĉion fari, ke la Anĝeloj helpas ktp. Do, se Dio povas ĉion fari, vi ne devos labori. Tio ĉi estas mensoga ideo, de kiu vi devos gardi sin. Eternulo havas sian propran planon por agado. Li venos sur la Tero, sed ĉu Li trovos homojn, pretajn labori? Ĉiu devos labori, evolui kaj sin perfektigi. Ĉu vi scias kia estos la stato de tiu, kiu atendas feliĉan vivon, sed nenion laboras?

Mi prezentos antaŭ vi ekzemplon, por ke vi bone akceptu la staton de la homo, kiu atendas bonan, feliĉan vivon, sed ne laboras. Li similas al tiu junulino, kiu dum jaroj atendas sian amaton, por organizi al ŝi feliĉan vivon, sed en la momento, kiam li alvenas, ŝi malsaniĝas kaj kuŝas tutajn tri jarojn. Kion devos fari li? - Aŭ foriri, aŭ atendi ŝin saniĝi. Kia estos ŝia stato se ŝia kruro estas rompita, sed ŝia amato proponas aŭtomobilan promenadon tra la urbo? Por promeni per aŭtomobilo tra la urbo, la kruroj de ĉi tiu junulino devas esti sanaj. Ĉiu homo, kiu estas senigita de virtecoj, troviĝas en la stato de la junulino kun la rompita kruro. La kruroj de ĉiuj homoj devas esti sanaj! Tio ĉi oni atingos nur tiam, kiam la homoj ŝanĝiĝos siajn malnovajn konceptojn kaj komprenojn.

Nun post kiam oni prezentas antaŭ la homoj unu novan ideon, ili timkonfuziĝas. En ĉi tio rilato ili similas al tiuj malgrandaj infanoj, de la malnova tempo, kies instruistoj eniris lernejon per bastonoj. Se ili vidis, ilian instruiston portas vergon en sia mano, ili sciis ke estos bato. Kiam eniris ĉe la infanoj la instruisto vidas, ke ili levis polvon, sed ne scias kiu estas vera kulpanto. Kaj tiam li komencas unu post la alia - ĉi tiu frapas sur la mano, alia sur la kapo, ĉiujn batigas kaj eliras ekstere. Tamen, la nuntempaj instruistoj ne eniras per bastoneto ĉe la infanoj. La nuntempa edukado ne similas la malnovan; nun estas novajn metodojn kaj manierojn por la edukado de la infanoj. Mi diras: kiam mi prezentas ion novan ideon antaŭ vi, laŭ la malnova kutimo, vi timiĝas, pensas, ke mi portas bastoneton en mia mano. Ne, sen bastono, sen vergo mi eniras. Tiu ĉi metodo ne estas rekomendita, ĝi ne estas ekonomia. Kiam la instruisto eniras en la klaso per vergo, granda parto de lia energio iras en ĝi. La instruisto ne devas eniri klason per vergo. Hodiaŭ ĉi tiu vergo estas anstatauita per plumo, per krajono. Ĝi estas la magika bastoneto, kion ĉiu lernanto devos teni en sia mano, kiam la instruisto instruas.

Kaj tiel per ĉi tio malgika bastoneto, vi skribos la ideon por la Absoluta Pureco. Kaj kiam iu demandas vin kion al vi parolis ĉe la kvina lago, vi diros: "Orelo ne aŭskultis kaj okulo ne vidis ĉi tion, por kion al ni parolis. Antaŭ ni parolis por la higieno de la vidpunkto de la Absoluta Pureco."

Becedo de la Majstro, farita de la 21 de aŭgusto 1929j., Sep rilaj lagoj